

PROPAST ČASU III

ROMAN BUREŠ

IMPÉRIUM

ROMAN BUREŠ

IMPÉRIUM

PRO PAST ČASU III

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Roman Bureš, 2026

Drawings © Jana Maffet Šouflová, 2026

Cover illustration © Ondřej Hrdina, 2026

Cover art © Lukáš Tuma, 2026

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0279-1 (print)

ISBN 978-80-278-1664-4 (ePub)

ISBN 978-80-278-1665-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1666-8 (pdf)

Milá čtenářko, drahý čtenáři,

tak jsme to dotáhli až do úplného konce.

A je to skutečně poslední díl. Sice nevylučuji, že se někdy k tomuto světu nějakým způsobem vrátím, ale nemám v plánu navazovat čtvrtým dílem a sérii natahovat donekonečna.

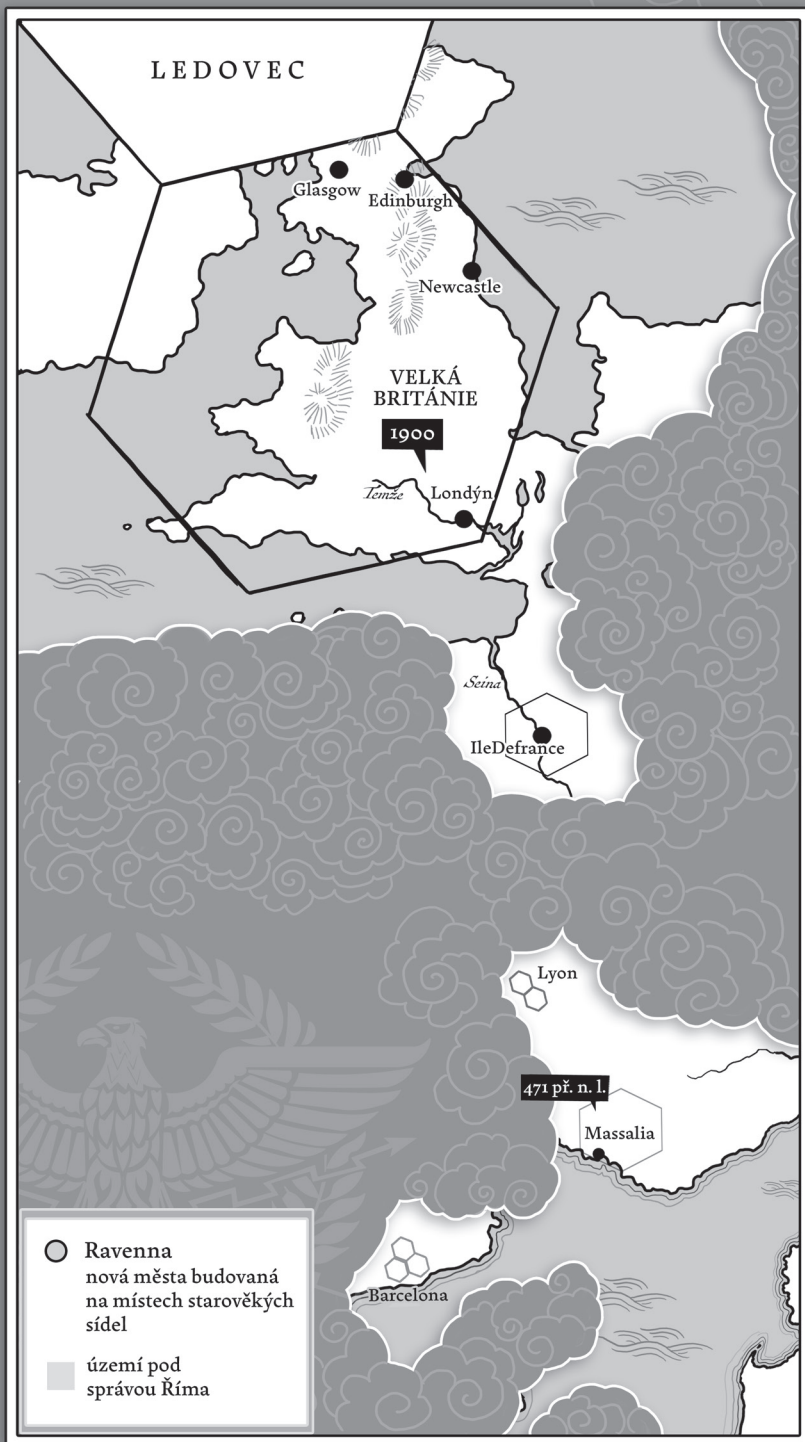
Impérium jsem vždy považoval za nejlepší knihu trilogie, měl jsem za to, že bude stačit pár stylistických úprav a příběhových doladění. A u prvních dvou nebo tří kapitol to tak skutečně fungovalo, jenže pak to odbočilo na výhybce. Do příběhu se začaly tlačit motivy a postavy z již přepsaných knih, do hlavy mi bušily nové nápady a dějové linky – a staré dobré *Impérium* mi najednou přišlo zoufale slabé.

Takže ano – i třetí knihu jsem kompletně přepsal. Prostě nemůžete použít součástky ze starého zrezivělého Favorita do zbrusu nového Superbu.

Přesto se v této knize zachovalo nejvíce fragmentů z původní předlohy, dohromady by vydaly možná na pár stránek.

Doufám, že si to užijete. Tím spíš, že do toho skočíme znovu od začátku.

Roman Bureš

České Budějovice 892 Morava

1210 1546 2013
Baba

2392
Banská Bystrica

1640
Augsburg

1350 Mnichov

1143
Innsbruck

Mediolanum

NORICUM
PANNONIA
DALMATIA
Aquilaia Emona Aqua Viva Sopianae Mursa Maior Cibalac

Kumáni 1334

2045
Timisoara

Pisa Livorno Florencie 1755 Siena 1944

647 př. n. l.

Etruskové

Řím

Tibur 591

Mare Tyrrhenum

Sardinie

Aternum

4900 př. n. l.

Mare Ionium

Palermo 2109

Malta 3810 př. n. l.

Niš 2498

Skopje 2715

Korče 2605

Sparta 576 př. n. l.

Minojci 1797 př. n. l.

Kréta

Féničané 522 př. n. l.

Sabratha

Mare nostrum

Kyrenaika 2449

ČÁST PRVNÍ

ZROZENÍ NOVÉHO SVĚTA

*Ó, Matko, v slzách tě voláme!
Zpěv lesa zní jen ve vzpomínkách.
Šepot řek ztratil se v prachu.
Sobectví člověka pohřbilo tvoji laskavost.*

III. žalm z *Knihy života*

1

ZÁRODEK

Patnáctého července brzy ráno stála Toňa na balkonu domku v jižních Čechách. Z hrnku s kafe se kouřilo, vítr nadouval její pyžamové kalhoty a konečky vlasů ji šlehaly do obličeje. Dlouhé minuty nechápavě civěla na zcela nepochopitelný výjev, který se jí nabízel. Sedlové střechy, náves

s kapličkou i vzdálená pole nahradil během noci les. Nekonečný, hustý a temný...

V tom samém okamžiku se ve vzdálenosti dvou milionů kilometrů od planety Země objevila miniaturní červí díra. Byla značně nestabilní, a nebýt použité antihmoty, trvala by její existence pouhých několik desítek mikrosekund. Takhle však vydržela celou vteřinu, což stačilo k tomu, aby jí prolétlo několik sond. Pár se jich cestou kdesi ztratilo, ale průlet zvládl dostatečný počet včetně té nejdůležitější – té, která nesla zárodek života. Sondy, lidským okem sotva viditelné, se shlukly do pevného svazku se zárodkem bezpečně schovaným uprostřed. Začaly bublat, převalovat se a růst.

Zhruba v okamžiku, kdy se Toňa vydala na průzkum neznámého lesa, se svazeček zvětšil ze dvou set padesáti mikrometrů na úctyhodných osm milimetrů. Mezitím urazil půl milionu kilometrů. Začal brzdit. A dál rostl.

O několik dní později, ve chvíli, kdy se Toňa v budějovickém žaláři chvěla hrůzou a kdy se římské legie pod velením Lucia Bara chystaly zaútočit na hradby téhož města, sondy přistály na Zemi.

Některé však zůstaly na oběžné dráze. Čekaly tam na svůj závěrečný úkol, který přijde za několik let. Anebo také nikdy...

Nejdůležitější však bylo, že na zemský povrch dosedla schránka se zárodkem. Očouzený svazek se rozpadl jako profesionálně oloupaný pomeranč – centrální elipsovitá sonda o průměru devíti centimetrů obklopená zčernalými plátky.

Elipsoid se začal zavrtávat do měkké půdy. Plod v jeho jádru kypěl zdravím a rostl. Sonda poroste s ním až do průměru čtyřiceti centimetrů, kdy se nanotechnologie dostane na hranici svých možností. Plátky okolo zůstanou nehybně ležet a nechají na sebe napadat listí, uvnitř však budou probíhat procesy sebepoznání. I tyto slupky budou růst a vyvíjet se. A především – budou zrozený plod chránit.

Ale to nastane až za tři měsíce. Tou dobou již bude Lucius v Elysiu, nebo kam se to římsí válečníci po smrti vydávají, a Toňa povede legie k Římu.

2

ALI AARONSON

Aaronson byl v Parlamentu, na samém vrcholu pyramidy IleDeFrance. Do těchto míst zavítal jen několikrát, tady žili eminenti – nejvyšší kasta s mocí nad životem a smrtí milionu poddaných.

Aaronson už ve svých šestatřiceti letech ovládal Syndikát a chapadla jeho moci prostupovala všemi kastami až k branám Parlamentu, přesto se mezi eminenty vždy cítil jaksí nepatřičně. Navzdory tomu, že disponoval větším bohatstvím než většina z nich. Svou roli jistě hrála barva jeho kůže. Ale kvůli ní se cítil nepatřičně vlastně všude.

Pokaždé ho ohromila velikost síní a koridorů i nedozírná výška stropů. Za jiných okolností by obdivoval vysoké živé palmy a keře obsypané květy, pozoroval by duhové opičky, papoušky, kteří na něj z větví pokřikovali své bonmoty, nebo gryfa přivázaného na řetězu. Nyní však jen civěl skrz průhlednou stěnu vyhlídky.

Vědělo se, že se událo cosi výjimečného. Od hlavních tříd středních pater až po úzké chodbičky slumů se šířily neuvěřitelné báchorky, avšak realita Aaronsona doslova vykojila. A jeho jen tak něco nevykolejí.

„Užíváte si výhled, příteli?“

Aaronson se uklonil.

„Nenechte se rušit, je to přece jen podívaná,“ usmál se JeanPaul Hussain.

Jeho rodina patřila k nejmocnějším klanům IleDeFrance. Hussainovi obří strážci narvaní růstovými hormony postávali pod palmami a nedůvěřivě se na Aaronsona mračili. A Aaronson – sám žádný drobek – těm obludám klidně vracel pohled. Patřili k Nesmrtelným. Pořádek v ulicích a běžné zločiny mělo na starosti četnictvo, avšak bylo-li třeba sáhnout po brutální represivní síle, eminenti nasadili Nesmrtelné.

Tedy kromě slumů – tam s tichým souhlasem Parlamentu vládl Syndikát.

„Jaká je situace dole?“ vytrhl ho ze zamyšlení Hussain.

„Kolují divoké zvěsti a roste nervozita.“

„Teď už chápete, proč jsme uzavřeli hranice.“

„Ven se zatím nikdo nehrne, lidé mají strach. Ale to se změní, nakonec zvítězí zvědavost.“

„Je to jen dočasné řešení,“ prohodil Hussain a hodil gryfovi kost ze sušených řas.

Gryf vyskočil, až řetěz zarachotil, chytil kost ve vzduchu a spokojeně si zase lehl. Přidržel si kost předními tlapami a začal ji rozebírat zobanem.

„Nguyen-Berrietz prý naklonoval draka,“ utrousil Aaronson. „Údajně chrlí oheň.“

„Poněkud přehnané tvrzení,“ odvětil Hussain. „Ten tvoreček vychází z netopýra a je schopný pouze plivat jakousi vazkou hmotu, která při styku se vzduchem vzplane.“

„Měli byste alespoň otevřít čtvrti. Už kvůli obchodu,“ vrátil se Aaronson k tématu. Uzavřením sekcí přicházel denně o miliony. „Takhle si koledujete o nepokoje.“

Hussain ho zpražil přísným pohledem. Nakonec však zamýšleně pokýval hlavou. Za to přece Aaronsona platil – za informace a za upřímnost.

„A víme, co to je?“ ukázal Aaronson k obzoru.

„Vypadá to jako lesy,“ řekl tiše Hussain, jako by tomu sám odmítal uvěřit. „A támhleto je podle všeho Seina.“

„Ta řeka?“

Hussain opět zadumaně přikývl. „Její průtok se natolik zvětšil, že se otevřely výpusti. Pokud vím, poprvé po třech stoletích je v korytu víc vody, než IleDefrance spotřebuje.“

Oba muži tiše stáli a prohlíželi si vzdálený zelený koberec, kterým se vinula stříbrná stužka proudící vody. Když tu byl Aaronson naposledy, naskýtal se mu výhled na vyprahlou rovinu s ostrůvky houževnatých keřů, na chuchvalce vesniček autdórů, na jejich větrníky a dešťové plachty, na zvlněné duny prachu a chráněná políčka genobilí.

Neslyšně připlula Hussainova asistentka a připomněla mu příští schůzku. Zatímco jí Hussain dával instrukce, Aaronson si ji prohlížel. Vzpomněl si, že si neříká *ona*, ale *to*. Prošla totiž gepardí modifikací a považovala se za zvíře. Na sobě měla jen lehoučký závoj, aby byly vidět skvrny pokrývající její štíhlé tělo. Všimla si jeho zájmu, stáhla uši a zasyčela na něj. Odhalila přitom dvojici špičáků.

„To je vše, Číto,“ propustil ji Hussain.

Naposledy sjela Aaronsona žlutýma očima a ladně odkráčela.

„Pro ženy mám sice slabost,“ přiznal Aaronson. „Ale u téhle nevím...“

„V posteli je to šelma,“ posteskl si unaveně Hussain. „Potřebuji od vás laskavost. Půjďte ven a zjistíte, co se tam stalo.“

Eminentí Aaronsona využívali jako prodlouženou ruku svého vlivu, většinou tam, kam oficiální vláda nedosáhla. A on ze spolupráce pochopitelně těžil.

„Proč nepošlete Nesmrtelné?“

„Jsou drazí a nerad bych o ně přišel. Navíc vy už jste venku byl.“ Poprvé za ta dlouhá léta se v Hussainových očích objevila upřímnost. „Nejistota panuje i tady v Parlamentu, příteli,“ dodal tiše. „Věřte nebo ne, ale jste jediný, komu skutečně věřím.“

Nejenže bublala nespokojenost ve středních kastách a hrozila revoluce ve slumech, ale dokonce i samotní eminenti nervózně vykukovali ze svých staletých ulit. Možná se někteří z nich pokusí využít zmatku k vyřízení starých účtů. Nebo k urvání větší moci.

„Zajistíte mi návrat?“ zeptal se Aaronson.

„Samozřejmě. A zaplatím vám náklady ve výši deseti milionů franků.“

„V hotovosti?“

„Pokud na tom trváte.“

Hussain sliby vždy plnil a Aaronson nepochyboval, že sumu převyšující skutečné náklady zaplatí.

Každý výlet mimo pyramidu byl riskantní, tím spíše dnes. Ale Aaronson to riziko rád podstoupí. Neodolá pokušení dotknout se skutečných stromů a vnořit ruku do plynoucí řeky. Před pár dny se totiž setkal s autdóry a jako jeden z mála v IleDeFrance věděl, že onen vzdálený obzor není žádný předlud.

3

JONATHAN NEVILLE

Zelené pláně na úpatí Skotské vysočiny pokrývala hustá ledová mlha. Jonathanovi byla zima a ve zmrzačeném koleni ho píchalo. Sotva to však vnímal, ten výjev ho naprosto pohltil. I když v *Timesech* viděl ilustraci a na ten pohled se v duchu připravoval, byl jím nyní ohromen. Ledovec v ranním pochmurném světle doslova jiskřil.

Kraj se probouzel do šedého svítání a Jonathan stál zhruba míli od již slavného Rohu ledové krabice, jak úkaz s nadázkou nazývaly *Timesy*. Od ledové masy přicházel chlad jako

hutná neviditelná stěna. Roh neboli místo, kde se setkávaly dvě stě dvacet yardů vysoké stěny, byl ostrý jako břitva. Stěny byly zcela hladké, a když se do nich opřelo slunce, ledovec nešlo pozorovat bez tmavých brýlí.

Z jeho vrcholu se jako vodopád valila mlha rozlévající se na pole a pastviny. Přestože právě vrcholilo léto, teplota v okolí ledovce se držela jen kousek nad nulou. Přízemní mráz zničil úrodu v celém Skotsku, ale to byla jen jedna z milionu potíží, které Přelom přinesl.

Jonathan vydechl oblak páry a ještě víc si narazil cylindr. Zalitoval, že si nevzal ruskou ušanku. Znovu pohledem přejel majestátní ledové stěny. Roh svíral úhel 120°, jedna stěna se táhla přímo na sever, druhá na jihozápad, obě se zužovaly v dálce v mlžném oparu. Jihozápadní stěna pak přetínala Irské moře a v severním Irsku se opět lámala do úhlu 120°, aby se její směr změnil na severozápadní. Pokud se úhly opakují, má ledovec tvar šestiúhelníku.

Jonathan se s pomocí hole belhal zpět k čekající drožce, pod podrážkami mu křupala zmrzlá půda.

„Zpátky do Perthu, prosím,“ houkl na vozku zachumlaného do kožešin.

Řeka Tay, která protékala Perthem, se sice v důsledku tajícího ledu rozvodnila, ale západní čtvrti zatím zůstaly nedotčené a ceny v tamních penzionech se vyšplhaly do závratných výšin. Na jedné straně z Perthu prchali lidé postižení povodní, na straně druhé se do něj hrnuli turisté chtiví pohledu na Roh krabice.

Jonathan ihned po Přelomu navštívil rodinné panství. Přelom tam naštěstí žádné škody nenapáchal a panství zůstalo v celku. Nevyrostla tam žádná středověká tvrz, jako se to stalo lordu Cavendishovi, jehož anglosaské zbrojnoše nakonec musela zpacifikovat až námořní pěchota přivolaná z Plymouthu.

Jakmile Jonathan uklidnil matku, sestry a služebnictvo, nasedl na vlak. Ale místo aby jel do Londýna, vyrazil sem na sever. Ty tuny prehistorické zmrzlé vody prostě musel vidět na vlastní oči.

Poslední dva měsíce prožil ve stresu, stejně jako většina Britů. Zůstával však optimistou a věřil, že Spojené království krizi překoná. A to přesto, že se dvě třetiny Irska proměnily v pravěké pláně a pod ledem zmizela Skotská vysočina i severní Irsko. Přelom přinesl týden trvající bouři, která způsobila pobřeží. Během jediné noci zmizely tisíce lidí, a co bylo nejhorší – Velká Británie se spojila s kontinentem pozemní cestou. Ale přežila průmyslová centra a Anglie zůstala téměř nedotčená.

Parlament zasedal každý den, dokonce i královna Viktorie se pravidelně ukazovala na veřejnosti, aby poddané ujistila, že není důvod k panice.

Jak však vypadá zbytek světa? Anglický kanál nahradily nížiny plné mokřadů, plání a bujného lesa, kde žila primitivní společenství lovců a sběračů. Podle zatím nepodložených zpráv zmizely francouzské přístavy Le Havre i Brest a místo nich zůstaly jen nedozírné spousty kmenů zlomených přílivovou vlnou.

Vracel se čas objevitelských výprav. A jakmile to bude možné, vyplují válečné lodě a zjistí, co z britského impéria zůstalo.

A Jonathan využije veškerých svých styků a peněz, aby se na jednu z těch lodí dostal.

Když se vrátil z jižní Afriky – zraněný na těle i na duši –, domníval se, že si dobrodružství vybral již do konce života. Že zbytek svých dní stráví bádáním v knihovnách a toulkami po italských vykopávkách, které sponzoroval.

Jenže přišel Přelom, čas se zbláznil a svět upadl do chaosu. Nyní měl jasno v tom, že doba sebelítosti skončila, a pokud mu osud nabídne šanci, na niž si tajně myslel, okamžitě se jí chopí.

Z PTAČÍ PERSPEKTIVY

Toňa a novopečený císař Lucius Baro spolu se třemi římskými legiemi táhli k Patavii – nejjižněji položenému městu Impéria, které se z roku 178 utrhlo.

Obersturmbannführer SS Hermann Kurtz s tankem Panther a stovkou německých veteránů obsadil Toskánsko. Bylo to tak snadné, že se rozhodl vybudovat novou třetí říši.

Neffi, jehož civilizace měla Propad času na svědomí, pravidelně znásilňoval ženu jménem Serena. Přijal ji darem od svých pralidí a za žádné násilí to nepovažoval. Avšak kdyby věděl, že Serena je operátorkou bitevního robota a že se mu vše vrátí i s úroky, dvakrát by si to rozmyslel.

Všichni se brzy sejdou v Patavii, kde se rozhodne o osudu římského Impéria.

Ali Aaronson mezitím organizoval výpravu za hranice Ile-Defrance.

A plod, který přišel z nebes, nerušeně rosl.

PLOD

Elipsoid vězel ze dvou třetin zahrabaný v hlíně a tlejícím listí, ze spodní části se rozbíhaly vlasovité kořínky, které ze země čerpaly teplo. Krmil a zahříval rostoucí plod jako skutečné lidské lůno.

O dni zrození však nerozhodoval elipsoid, ale samo dítě – tak to bylo od úsvitu věků. Jednoho rána nakonec popraskanou

skořápku sondy prorazilo maličké chodidlo. Stalo se tak o týden dřív, než se očekávalo, dítě bylo netrpělivé.

Již několik dní předtím se také začaly probouzet plátky, které od sondy odpadly. Během uplynulých tří měsíců nabraly tvar larvy, nyní vibrovaly a shazovaly ze sebe navršené listí, větvičky a trus ptáků. I ony popraskaly a trhlinami se začali soukat ven jejich dočasní obyvatelé. Když se tvorečkové velmi podobní vážkám vysvobodili, roztáhli pomuchlaná křídla. Po několika minutách se konečně mohli vznést ke korunám stromů a začít plnit své poslání.

Plod zatím přicházel na svět. Dítě se nožičkami prokopávalo ven a maličkými pěstmi trhalo krustu elipsoidu. Byl to chlapec. Zrození neprovázela žádná bolest rodičky ani pláč novorozence, dítě se probíjelo na svět mlčky. Nad scénou neustále kroužily vážky, které by spolehlivě zastavily jakéhokoli predátora.

Chlapec se poprvé nadechl studeného vzduchu a okamžitě se rozkašlal. Vyprskal přitom zbytek plodové vody. Roztrásl se zimou a jeho bezzubé čelisti se rozdrkotaly. Máchal pěstičkami a dožadoval se tepla. Konečně se ozval i pláč. Ve skutečnosti to byly sprosté nadávky plné vzteku, ale jelikož ještě neměl dostatečně vyvinuté hlasivky, lidské matce by to jako pláč připadalo.

Roztrhaný plášť elipsoidu se k drobnému růžovému tělíčku přivinul a zahříval ho. Sonda mu předávala poslední zbytky tepla, svůj úkol již splnila a pomalu umírala.

Ozvalo se zašustění listí. Chlapeček přestal vrískat a zaposlouchal se.

Objevila se vlčice.

Zvědavě se k tomu zvláštnímu uzlíčku sklonila a očíhávala ho. Vycenila zuby a opatrně do nich uchopila sondu i s miminkem. Vytrhla ji ze země a odklusala do hloubi lesa. Měla dvě vlčata, a právě se je chystala odstavit od mléka a naučit na maso.

S uzlíčkem v tlamě vběhla do nory pod padlým smrkem. Chlapeček ve tmě vyvalil oči. V noře bylo horko a páchla pižmem divokých šelem. Vlčice chlapce položila. Vlčata se k němu hrnula, dostala neodolatelnou chuť tu věc očichat a olízat. Matka však jedno po druhém popadla za kožich a vynesla ven. Odklusala s nimi hluboko do lesa, kde je upustila. Štěňata v nezvyklém prostředí kňučela, ale jejich matka, která by za ně ještě před půl hodinou položila život, se bez jediného ohlednutí rozběhla zpět k noře. Zemřou hladu nebo je sežerou jiní predátoři, ale to jí bylo lhostejné, nyní měla nový smysl života. Netušila, proč se jí v hlavě uhnízdila ona mateřská posedlost lidským mládětem, ale v tuto chvíli jí nezáleželo na ničem jiném než ho chránit a krmit mlékem.

Nemohla tušit, že nad ní neustále krouží vážka, která ji pevně svírá svými neviditelnými chapadly.

Dítě odkojené vlčicí – Toně by ten paradox připadal nadmíru podezřelý.

6

ALI AARONSON

Výsledek bitvy o Patavii potvrdil podezření legionářů, že Antonia je ztělesněním Jupiterovy dcery Minervy. A aniž by o to Toňa stála, pozvedli ji do čela římské říše. V době, kdy se v čele legií blížila ke zbytkům Věčného města vytrženého z roku 591, Ali Aaronson poprvé stanul v živém lese.

Stromy měly tak silné kmeny, že se nedaly obejmout. Vzájemně prorostlé koruny tvořily padesát metrů nad zemí propletený zelený strop, jímž prostupovaly paprsky zlatavého světla. Aaronson si připadal jako v katedrále postavené samotnou Velkou Matkou.

„Jak to tady mohlo tak rychle vyrůst?“ ozvalo se za ním. I zvuk se tu nesl jinak.

Dvacet nejschopnějších mužů, které na tento podnik vybral, postávalo v úctyhodné vzdálenosti od předělu mezi starým a novým světem – mezi prašnou polopouští a divokým pralesem.

„Nemyslím, že to tu vyrostlo,“ řekl zamyšleně Aaronson.

„Tak kde se to tu vzalo, šejku?“

„Vypadá to, že se to tu prostě... objevilo.“

Z lesa se ozývalo šustění, praskání a švitoření. Linie mezi oběma světy byla ostrá a zřetelná, jako podle pravítka. Některé stromy dokonce rozřízla – od země až po vysokou korunu.

Přemýšlel, zda se pustit dál do hloubi lesa – rád by zjistil, kam až sahá. Je možné, že se táhne až k Průlivu? A jak vlastně moře vypadá? Obával se však, že své muže k pochodu temným hvozdem, natož k přenocování mezi strašidelnými kmeny, nepřemluví. I jeho samotného tajuplnost tohoto místa trochu děsila.

Vykročil zpět. Když urazil oněch dvacet metrů a opět vyšel na slunce, pocítil úlevu.

„Šejku!“ sykl VanHoid.

V přítmí lesa stálo asi metr vysoké zvíře. Větrilo čumákem a prohlíželo si je velkýma očima.

„Mám to zabít?“

Aaronson zavrtěl hlavou.

„Co když nás pokouše?“

S Malikem VanHoidem se znali od dětství, v chodbách slumů prošli bezpočtem bitek a společně se vyšplhali přes horu mrtvol až do čela Syndikátu. Malik byl drsný parchant a Aaronson nikdy neslyšel, že by se jeho hlas chvěl strachy. Až dosud.

Zvíře to naštěstí rozhodlo za ně. Mrštňně se otočilo a elegantními skoky zmizelo mezi kmeny. Aaronson ještě zahlédl

krátký ocásek a bílou skvrnu na zadečku. Nepřipadalo mu jako masožravec, přesto si úlevně oddechl. Jeho první setkání s divokým zvířetem. Možná vůbec první takové setkání po dlouhých staletích.

Úplně jiný zážitek než pozorovat naklonované zrůdičky eminentů, které by v divočině nevydržely ani den. Tohle zvíře muselo o přežití bojovat od okamžiku, kdy se postavilo na nohy. Obdivoval to. Možná proto, že mu to připomínalo jeho samého.

Muži sklonili hlavně. Aaronson vzal na výpravu railguny všech ráží. Největší kalibr nesl VanHoid. Zbraň byla tak velká, že ji měl spojenou otočným ramenem přímo s vestou se superkondenzátory. Z batohu na zádech vedl do railgunu nábojový pás.

V IleDefrance oficiálně žádné palné zbraně nebyly. Poddaní měli jejich držení pod hrozbou trestu smrti zakázané a Nesmrtelní preferovali plazmové ručnice, mnohem vhodnější pro boj v uzavřených prostorech. Ale Nesmrtelným se stejně nikdo neodvážil postavit, jejich brutální vizáž odstrašovala sama o sobě. Pokud se tedy dole ve slumech bojovalo, odbyly práci mačety, palcáty a kopí, a to i přesto, že Aaronson vlastnil malý arzenál.

Elektromagnetické railguny skupoval v alpských energátech za horentní sumy, ale nikde se s nimi nechlubil. Měl je zamčené v tajných zbrojnicích a vytahoval je, pouze pokud opouštěl IleDefrance.

Průzkumníci nastoupili na nákladní vozy a vyrazili zpět. Jednalo se o jednoduché korby přizpůsobené venkovnímu terénu. Aaronson si je nechal vyrobit pro účely obchodních výprav, protože běžná elektrická vozítka, která brázdila hladké ulice IleDefrance, by se po pár kilometrech rozpadla. VanHoid si s úlevou sundal těžký batoh a hlaveň opřel o postranici nákladáku.

Vysoko nad nimi se ozval neznámý zvuk.

Užasle hleděli na formaci ve tvaru šipky. Znali sice maličké vrabčáky, jejichž hejna létala pod kopulemi velkých náměstí, ale tak velké a koordinovaně letící ptáky nikdy neviděli.

Drkotali se po kamenitém povrchu, a když se zvedl vítr, nasadili si brýle proti prachu.

Z ploché krajiny daleko před nimi vystupovala IleDeFrance. Při troše fantazie skutečně mohla připomínat pyramidu, podle Aaronsona však vypadala spíš jako vzdálené pohoří. Možná jedno z těch sopečného původu.

Les byl od pyramidy vzdálen třicet kilometrů. Přinejmenším tady na západě. Jak je tomu v ostatních směrech, to budou muset změřit při dalších výpravách. Aaronson si připadal jako nějaký pradávny průzkumník. Pokud věděl, tak daleko od města se ještě nikdo neodvážil. Kupodivu mu to přinášelo povznášející pocity.

Po deseti kilometrech se dodrncali do opevněné vesnice autdórů. Obyvatelé pyramidy je považovali za podlidi, ale Aaronson s nimi už léta čile obchodoval. Většinou nabízel sůl, plastové výlisky a umělé tkaniny, průhledné štíty z karboplastu a kompozitní samostříly. A protože pro autdóry neměly franky žádnou hodnotu, oplátkou požadoval železný šrot, drahé kovy a zbytky plastů, které se dochovaly ještě z dob Zlatého věku. Zkrátka vše, co autdórové dokázali vytěžit v pohřbených ruinách měst nebo přímo z pradávnych skládek. Pro současného člověka závislého na důsledné recyklaci bylo plýtvání starých civilizací naprosto nepochopitelné.

Autdórové se velmi rádi vzájemně napadali, kradli si velbloudy, šrot a ženy, a tak bylo hradiště NieuwZuid obehnané příkopem a zdí s ostnatým drátem. V širším okruhu jej obklopovaly nádrže s řasami či políčka luštěnin a genobilí zakrytá umělou pavučinou. Vrata se otevřela a výprava vjela dovnitř. Míjeli částečně zapuštěné betonové domky s kulatými

střechami, odolné i při tornádech a jarních superbouřích, dále množírny kuřat a krysy, vysokou pec, kde si obyvatelé kuli hroty svých rádel, kopí a šípů, a nakonec došli až do srdce obce s hlubokou sýpkou a studnou. Právě kvůli spodní vodě severští migranti před staletími založili hradiště zrovna zde.

Jenže čerstvá voda proudící korytem Seiny vše změní – a Aaronson netušil, zda k lepšímu, nebo k horšímu.

Přijal pozvání starších na vykouření dýmky. Seděli od sebe na dva kroky, jak vyžadoval prastarý rituál karan-tán, a společensky konverzovali. Autdórové byli stejně zvědaví a vystrašení jako obyvatelé pyramidy, a tak se od nich mnoho nedozvěděl. Detailnější info si jako pokaždé bude muset obstarat sám.

Pozvání na nocleh a večeri nakonec odmítl, přestože jejich dušenou krysu s bylinkami miloval. Chtěl se do IleDeFrance vrátit ještě před setměním.

7

Z PTAČÍ PERSPEKTIVY

Začal prosinec.

Toňa zahájila v Římě Saturnálie a předsedala prvnímu zasedání senátu. Poprvé se také setkala se Septimiem Severem. Právem z něj byla nervózní, protože ten muž by se za jiných okolností stal císařem.

Severa zase znervózňoval pětimetrový Titán, který tu cizí uzurpátorku doprovázel. Ale říkal si, že časem jistě přijde věcem na kloub. Což se mu nakonec také podařilo.

Na východním podhůří Alp se z podzemních laboratoří vyhrabal Viktor a teprve si začínal ujasňovat, zda je spíše člověk, nebo stroj, predátor, nebo ochránce.

Laudon se pokoušel udržet vládu nad Toskánskem 18. století, ale ta se mu drolila pod rukama, zatímco katolická církev vracela zemi do středověku.

V hlavě sicilského chalífy Jusufa Bahadura klíčila myšlenka podniknout výpad na italskou pevninu. V tu chvíli mu to připadalo jako výtečný nápad.

Vládnoucí systém IleDefrance byl příliš zkostnatělý, než aby dokázal na změny pružně reagovat. A zatímco se eminenti dohadovali, jak se k problému později známému jako Propad času postavit, Ali Aaronson rozšiřoval pašerácké stezky. Katakombami, jimž staří Pařížané říkali Metro, opouštěl pyramidu, mapoval hluboké pralesy a dříve než kdokoli jiný si uvědomil nedozírné možnosti, které se nabízely.

Bouře ustaly a hladina Atlantiku se ustálila. Britské pěší expedice zkoumaly pevninský most a hluboké lesy, jež se rozkládaly na francouzské straně bývalého Kanálu. Současně se organizovala i první námořní výprava a Jonathan Neville tahal za všechny nitky, aby se stal jejím členem.

A mezitím se v nitru hlubokých hvozdů na levém břehu Dunaje vlčice starala o své podivné lidské mládě.

8

DÍTĚ

Vlčí matka dál kojila chlapečka. Přispívaly také vážky – nejenže odháněly predátory, ale do nory nosily larvy bohaté na protein, které ještě za letu cupovaly malými ostrými nožkami.

Růst dítěte se ještě zrychlil. Musel – chlapec neměl času nazbyt. Růst mu však způsoboval neustálou bolest, kterou již přijal za součást života. Nora začínala být těsná, a protože

ani vážky netušily, jaká bude ve střední Evropě nadcházející zima, rozletěly se po okolí, aby našly nové hostitele.

Chlapeček si začínal uvědomovat sám sebe. Věděl, že má nějaký úkol; že bolest, jež provází jeho krátký život, má jistý účel. Vzpomínky zatím vyplouvaly na povrch jen jako útržky vzdáleného snu.

Vážky se vrátily a na podprahové úrovni vydaly signál.

Vlčice, aniž by tušila proč, uchopila do zubů zbytky sondy, do níž bylo dítě zabalené, a vysoukala se s ním ven. Chlapec se po deseti týdnech opět objevil na denním světle, které ho donutilo křečovitě zavřít oči. Na tento nový svět přišel teprve před třemi měsíci, velikostí však odpovídal desetiměsíčnímu batoleti. Vyčerpaná vlčice s ním měla plné zuby práce. Táhla ho kapradím a jehličím, kam ji vedl instinkt.

Konečně ho odtáhla na určené místo, naposledy mu olízla tvář a dezorientovaná a zmatená odběhla zpět do lesa. Její role skončila.

Klouček opatrně otevřel oči a zvědavě si prohlížel vysoké jehličnaté větve. Les voněl a hýbal se životem, v kruhu kolem dítěte se na kmenech stromů usadily vážky.

Po nějaké době se ozvaly kroky. Chlapcovy velké černé oči se odtrhly od tančících větví a podívaly se tím směrem. Brzy se v jeho zorném poli objevily dva stíny. Zarazily se. Jedna postava si vedle uzlíčku klekla a chlapcův výhled zakryla široká dívčí tvář. Roztáhla se do úsměvu.

I chlapeček se usmál a ukázal první mléčné zuby.

Sklonila se nad ním druhá, o něco starší žena. Obě se nad dítětem rozplývaly a přitom se ostražitě rozhlížely. Zajímalo je, kde se tu vzalo. Ale přece ho tu nenechají! Nalézt zdravé dítě, ještě k tomu chlapce, to musí být dar nebes!

Naposledy se rozhlédly, starší z nich si posunula otep suchého dřeva na záda a dítě opatrně zvedla. Cestou zpět obě přidaly do kroku.

Vážky nad jejich hlavami se tiše vznesly. Do lidského podvědomí musely zasahovat mnohem jemněji, současně však nekompromisně hlouběji – člověk přece jenom není vlčice nebo medvěd.

Chlapec si prohlížel umouněné obličej, zplstnatělé vlasy stažené do ohonů a barevné korálky, které ženám poskakovaly na krku. Ta starší mu pohled láskyplně vracela.

Mohlo to být horší, napadlo ho. Mnohem horší.

9

ALI AARONSON

Zavřela se za ním kruhová ocelová vrata, jejichž masivní čepy hladce zajely do betonové zdi. Jeho muži, kteří čekali na širokém schodišti vedoucím k bráně Parlamentu, se zvedli a následovali ho jako stín.

Na schodech posedávaly hloučky lidí, někteří hráli kostky nebo domino, jiní prostě jen lelkovali a probírali nejnovější drby. Nějaká věstkyně za ním křikla, že mu vyloží budoucnost, prý bude veliká.

Přestože tohle byla rasově tolerantní zóna, lidí své barvy kůže tu moc neviděl. Odstín pleti průměrných obyvatel Ile-Defrance osciloval mezi olivovou a ebenově černou a mnoho z nich se po různolícím bělochovi se světlými vlasy a modrýma očima zvědavě a trochu nedůvěřivě ohlíželo. Barva Aaronsonovy kůže navíc silně kontrastovala s jeho oblekem. Chodil zásadně v černém, stejně tak jeho doprovod.

Černý klín se vnořil do pestrobarevného mumraje na náměstí Věže. Se svými šesti sty metry na délku a kilometrem na šířku bylo zdaleka největší ve městě. Dominovala mu pětatřicet metrů vysoká věž. Podíval se na starobyrou ocelovou

stavbu, kterou držely pohromadě spíše vrstvy silikonu než prastaré nýty. Její špiče dosahovala až ke kupolovitému stropu náměstí.

Věž prý bývala svého času nejvyšší stavbou světa. Její zbytek vězel v betonu nižších pater. Tam, kde překážela rozmachu, byla už před věky odříznuta. Její vrchol však eminenti zachovali jako vzpomínku na slavné město Paříž, na jehož základech vyrostl stát IleDeFrance.

Náměstí pulzovalo životem. Zvuky a hlasy tisíců lidí se slévaly do jednolitého hukotu, který se odrážel od vysoké klenby. Davem se proplétali klusající rikšové, kupci vychvalovali své zboží, v pánvích se smažily kobylinky, tuční červi nebo obalované pavoučí nožičky. Svě služby zde nabízeli věštcí, lichváři, pouliční tatéři, skořápkáři a sázkaři. Zastavárníci vykukovali z okýnek svých kontejnerů z karboplastu, pouliční šarlatáni vychvalovali lektvary lásky nebo léky proti uřknutí, felčari nabízeli čištění uší a opravy chrupu. Občas z davu vyčníval prorok stojící na bedně, který blahořečil Alláha, Občana Ježíše nebo Santu a vybízel publikum, aby mu hodilo pár drobných do hrnečku.

Mediátoři Velké Matky neměli něco podobného zapotřebí, kázali v chrámech života rozesetých napříč celou pyramidou, od malých skromných rotund dole ve slumech až po katedrály ve středních patrech. Tvořili tmelící prvek evropské civilizace a byli nedotknutelní. Pro cháttru, zločince i eminenty.

Nejvyšší mediátor sídlil v dekadentním chrámu v severovýchodním cípu náměstí. Právě tím směrem se Aaronson se svojí suitou vydal.

Dav se před jejich formací rozestupoval jako rybky před žraloky, když ještě býval v oceánech život.

Snad jedinou zálibu, za kterou byl Aaronson ochoten utrácet své bohatství, představovaly starožitné filmy ze světa před Kolapsem. Staletí úpadku přežily jen fragmenty a ty, které

dokázal sehnat, byly většinou padělky. Ale občas narazil na poklad. Například podmořské záběry žraloka, predátora, který neměl ve svém čase konkurenta. Aaronson to stvoření miloval.

Minuli pódium, na němž se odehrávala jakási fraška; mima hledajícího východ z neviditelné krabice; kouzelníka, jenž pilou rozřezával svoji usmívající se asistentku; hráče na kytaru s opravdu znělým hlasem. V malém loutkovém divadle probíhala parodie na eminenty a loutkoherec se co chvíli rozhlížel, zda neuvidí hlídku četníků...

Do Aaronsona nechtěně vrazil velký chlap v květované košili. Muž se po něm s kletbou na rtech ohlédl. Když však spatřil královskou korunu vytetovanou na Aaronsonově hrdle, naprázdno polkl a klidil se z cesty. Každý ve městě věděl, co ta koruna znamená.

Aaronson si sundal boty a vstoupil do chrámu.

Všechny chrámy života vypadaly stejně – kruhové dómy s kupolovitým stropem, který měl uprostřed kulatý okulus. Měnila se pouze velikost. Každý chrám měl jinou výzdobu, ale všechny zářily životem. Několik desítek lidí, kteří se na měkkém koberci modlili k Matce, obklopovala savana. Toto byl největší a nejbohatší chrám města, proto si mohl dovolit skutečně drahou výzdobu. Ve vzduchu se vznášela vůně, kterou umělec považoval za pach divoké Afriky. Panoramatický obraz pokrývající stěny měl hloubku, až by člověk uvěřil, že vlnící se pláně jsou skutečné. Na jedné straně se líně potulovala stáda pruhovaných koní a podivných tvorů s dlouhými krky. Na druhé se povalovala smečka lvů, mezi nimiž poskakovala neposedná lvíčata. Nad tím vším se kleňovala blankytně modrá obloha. Ale těžko říct, jak moc si jsou zvířata podobná a nakolik zapracovala umělcova představitost, přinejmenším ty dlouhokrké potvory připadaly Aaronsonovi podezřelé.

Došel do středu chrámu, kde přímo pod okulem stál strom. Jediný skutečně přírodní artefakt svatostánku, prastarý, vyschlý a dávno mrtvý.

Kněží zavedli Aaronsona do soukromých prostor nejvyššího mediátora.

Současný Papa byl ve funkci již padesát let a Aaronson ho požádal o audienci jen jednou, před lety. Byl odmítnut – Papa se zřejmě nechtěl stýkat se zločincem, přestože tento zločinec přispíval církvi enormními částkami. Před pár dny ho však nejvyšší mediátor oslovil sám.

Oba muži se setkali v bohatě zdobeném pokoji. Podali si ruce jako sobě rovní, Aaronson se nepatrně uklonil, jak se slušelo.

Papa však jeho ruku odmítal pustit, trochu ji vychýlil, aby viděl na tetování, která se vinula od kloubů po zápěstí a mizela pod rukávem obleku.

„Zkoumáte, zda jsem to skutečně já?“ usmál se Aaronson.

Nejvyšší mediátor Matky Země si prohlížel jeho paži, jako by pod rukávem sledoval spirálu, která se složitě kroutila okolo předloktí, přes biceps na rameno, aby se na prsou spojila se spirálou druhé ruky a vykukovala z límce černé košile, zakončena královskou korunou.

Stejně tetování měli všichni členové Syndikátu. Promítali do něj svůj životní příběh, kolik milionů vydělali, kolik lidí zabili... Mladíci nosívali rukávy vyhrnuté, aby je mohl každý obdivovat. Čím delší spirála, tím byl její nositel mocnější. Pouze kapitánům se propletené vzorce spojovaly na hrudníku a jediný Aaronson měl na krku vytetovanou korunu. Přijít o ni mohl jedině tak, že by mu uřízli hlavu.

„Dobře vím, kdo jste, pane Aaronsoně. Také vím, co mi nesete. Jen jsem se ještě nikdy nesetkal se samotným šejkem.“ Odmlčel se a pozorně si prohlížel jeho obličej. „A také jsem se dlouho nesetkal s čistokrevným bělochem.“

„Myslím, že dnes se v rámci korektnosti říká původní seveřan,“ usmál se Aaronson.

„Dáte si kávu? Je umletá z těch nejlepších černých brouků,“ ukázal Papa ke koberci, v jehož středu stála kouřící zdobená konev.

Usadili se na drahý koberec. Proběhl rituál vzájemného pochlebování a odmítání lichotek. Pak konečně Papa pronesl: „Prý jste to viděl na vlastní oči.“

„Byl jsem tam již několikrát. Les pokrývá zemi až k Průlivu.“

Starý muž zamyšleně pokýval hlavou. „Jsou to skutečné stromy?“ zeptal se tiše.

„Skutečné živé stromy. A žijí tam zvířata! Divoká zvířata, Papo!“

Starý muž položil hrnek, ruka se mu nepatrně chvěla. „Musím to vidět.“

Aaronson přikývl.

„Musím se přesvědčit. Dostanete mě ven?“

„Parlament sice zavřel hranice a zpřísnil kontroly, ale mám své cesty.“

„Jsou to tupci,“ posteskl si Papa.

Aaronson opět přikývl. „Eminenti nechtějí ztratit moc. Předstírají, že se nic nestalo, a doufají, že to nějak vyšumí. Uplynuly měsíce, a oni dosud nevydali jediné prohlášení. Mís-to toho spustili propagandu založenou na lžích, a dokonce pronásledují ty, kteří se dožadují otevření hranic. Ale už to nelze zastavit, lidi jsou stále zvědavější. A nakonec budou chtít ven, jakkoli to odporuje jejich přirozenosti. Kdybych měl vaši podporu...“

„Mluvíte o revoluci, pane Aaronsoně. O velezradě. Za tu je tuším smrt.“

Aaronson potřetí klidně přikývl.

„Máte to vůbec zapotřebí?“ položil Papa věcnou otázku.

Ne každého otevřený prostor, modré nebe a zelené lesy očarují tak jako jeho. Vždyť i někteří jeho muži se tam odmítají vrátit. Tady mají jistou potravu, tady nehrozí mrazy, hurikány ani prašné bouře, tady se nestane, že se uprostřed horoucího léta přizene studená fronta a všechno zasype kroupami velkými jako pěst.

Aaronson však věřil, že v každém člověku je geneticky zakódovaná touha po svobodě a po otevřeném obzoru. A nic na tom nemohla změnit ani staletí ukrývání se pod střechou. A pokud to neplatí pro střední kasty, určitě to platí pro stísněné kobky slumů.

„Vezmu vás ven,“ souhlasil Aaronson. „A sám se rozhodnete.“

Neměl tušení, jaká budoucnost IleDefrance čeká, ale vsadil by na to, že tu nezůstane kámen na kameni.

10

JONATHAN NEVILLE

Sadaři z předměstí Glasgowa se dožadovali náhrady škod, které způsobilo zatoulané stádo mamutů. Probíhala veřejná diskuze, zda jsou lovci z doby ledové také britskými občany. V *Timesech* se objevila fotografie vikinských člunů, jež údajně propluly kolem pobřeží Yorkshiru. Ale hlavní zprávou byla žaloba na královnu Viktorii pro krádež trůnu. Podal ji anglosaský král Ecgberht, který sídlil v dřevěné tvrzi vévodící malému výseku roku 808.

Sněmovna lordů ustavila Komisi pro vyšetření jevu známého jako Přelom. Její ctihodní a tituly ověnění členové se zatím shodli jen na tom, že se navzájem promíchala různá staletí. Na příčinu jevu, jenž měl na svědomí zmizení

tří milionů Britů, zatím nepřišli. Novináři spekulovali, že s tím nějak souvisí začátek nového století, ostentativně přitom ignorovali fakt, že nové století začíná až rokem 1901. Nebezpečně také sílily nacionalistické hlasy, podle nichž privilegovaní Britové dostali zbytek světa jako jakýsi do pravěku zabalený dáreček.

V noci, kdy proběhl Přelom, nedošlo jen k pohřbení severního Irska a Skotské vysočiny pod ledovcem, ale zjevně i k výměně nového oceánu za starý. Z toho důvodu se výše položená voda z přístavů vrhla v prudkém proudu dolů k níže položenému Atlantiku. Většinu plavidel udržela lana a lodě se jednoduše zabóřily do bahna, avšak ta, která se nacházela na otevřeném moři, strhl proud. A jelikož se to stalo ve tři hodiny ráno, i skvěle vycvičeným britským námořníkům chvíli trvalo, než se rozkoukali. Mnoho válečných lodí Channel Squadron se během onoho sjezdu z mořského svahu potopilo. Bylo nutné vybagrovat přístavy a postavit nová mola, aby zbýlé lodě měly kde zakotvit. První průzkumná flotila tak mohla vyrazit na cestu až půl roku po Přelomu.

Otázkou bylo, jak velkou sílu do Středomoří vyslat. Předpokládalo se, že zmizely uhelné základny a flotila si bude muset vézt vlastní zásoby. Channel Squadron, určená k ochraně britského pobřeží, byla navíc oslabená a nikdo nevěděl, zda se odněkud nezjeví nečekaný nepřítel. A tak admirálita na první průzkumnou plavbu uvolnila jen tři lodě.

Již starý a pomalý kasematní obrněnec *HMS Triumph* – poslední aktivně používané plavidlo Royal Navy, které kombinovalo parní stroj a plachty, díky čemuž byl jeho provoz poměrně úsporný.

Doplňovat ho měl rychlý a obratný *HMS Leviathan* – zbrusu nový stošedesátimetrový křižník.

Obě lodi pak doprovodí nákladní parník s osmi tisíci tunami paliva.

Dostat se hned na první výpravu nebylo jednoduché, ale Jonathan to díky štědrým darům a přimluvě strýce u samotného ministerského předsedy dokázal.

Nyní stál na hlavní palubě *Leviathanu* a vlivem směsice obav a nadšení si připadal jako nějaký Cookův námořník z osmnáctého století. Žádné naivní iluze však neměl, jeho poslední dobrodružství z něj udělalo třicetiletého starce a doživotního kripla. Úkol zmapovat neznámou Evropu a obnovit impérium však zněl natolik lákavě, že u toho prostě musel být. Jeho posláním bude zařadit do minulosti případné civilizace, na které cestou narazí.

Kupodivu převládal názor, že objeví jen minulé epochy, jako by snad Británie na sklonku roku 1900 představovala vrchol lidského vývoje. Hovořit o tom, že by mohli potkat mnohem vyspělejší civilizaci budoucnosti, bylo téměř tabu.

Leviathana zkonstruovali pro pobřežní operace a jako takový měl menší uhlové bunkry než jeho zaoceánští bratrance, pytle s uhlím tedy zabíraly každé volné místo a na palubách tvořily špinavé uličky. Trochu to kazilo dojem z jinak skvělého kusu moderní techniky. K nebi čnely čtyři komíny, pod palubou hučely dva nejmodernější parní stroje. Třiatřicet děl různých ráží, z nichž dvě největší v otočných věžích měla dostřel šestadvacet kilometrů. Devět set členů posádky... To by spolu s celou rotou Královské námořní pěchoty, plavící se na *Triumphu*, mělo Jonathanovi dodat pocit jistoty.

Tak proč tomu tak nebylo?

Možná proto, že během búrské války poznal, že samotná síla někdy nestačí.

Nebo proto, že se bál, že narazí na někoho z budoucnosti, pro nějž bude supermoderní *Leviathan* muzeálním kouskem.

Z PTAČÍ PERSPEKTIVY

V Itálii proběhla Bitva bohů. Římské legie rozdrtily křížovou výpravu kardinála Marana a chystaly se vkročit do Toskánska. Do bitvy se zapojil i chtíčem po boji vybičovaný Viktor, kterému Serena v těle Těčka zlomila ruku, a také Jusuf, zvaný Lev ze Sicílie, pro nějž to byl poslední válečný akt na tomto světě.

Ali Aaronson zorganizoval největší a nejlépe utajenou operaci své kariéry a doprovodil nejvyššího mediátora Velké Matky k hranici lesa. Starý Papa se při tom pohledu rozplakal. A slíbil, že bude v chrámu života šířit pravdu.

Britská námořní výprava zatím v Normandii založila New Brest. Dva týdny se pak zdržela na pobřeží Akvitánie, kde průzkumníky zaujaly rybářské vesnice. Při plavbě po řece Dordogne zjistili, že oblast je na pravěké poměry hustě zalidněná. Přesnější datace však nebyli schopni, a tak domorodce svorně nazvali Kromaňonci.

Flotila pokračovala podél pobřeží Pyrenejského poloostrova, kde založila faktorie New La Coruña a New Porto. Zdržela se u Lisabonu. Domorodci se však chovali značně nepřátelsky a výsadek námořní pěchoty se musel vrátit. Lisabon se podle všeho dělil na dvě časová období, ze severní části vedly dva obrovité mosty přes řeku Tejo, oba končily odříznuté v polovině. A dokonce i skeptici museli přiznat, že něco tak výjimečného by nedokázali postavit ani Britové. Flotila opět vyrazila na jih, k Gibraltaru.

A v sídlišti z doby bronzové mezitím vyrůstal podivný chlapec.

Události světa zatím nijak nepoznamenaly život v sídlišti mladší doby bronzové. Chlapec období jen odhadoval – lidé pracovali se sekyrkami s malým bronzovým ostrím a několik mužů, včetně jeho adoptivního otce, mělo primitivní bronzové dýky. Vyrobit je však neuměli, všechny přivezli kupci putující po řekách.

Chlapec házel jednomu ze psů klacek. Bylo to dobré cvičení jak pro něj, tak pro psa. Jeho adoptivní matka – žena, která ho našla v lese – seděla opodál a v kamenném mlýnku drtila zrna. Usmála se na něj. Ale byl to úsměv zamýšlený a opatrný.

Chlapci byli vždy cennější než dívky. To byl možná jediný důvod, proč ještě neskončil pohozený v lese, kde by si ho vzala zvěř. Kluk totiž vzbuzoval nezodpověditelné otázky.

Navic se začínal rýsovat jeho odlišný vzhled.

Když ho matka našla, byla přesvědčená, že mu ještě není rok. Avšak nyní – o čtyři měsíce později – již vypadal na dva. Na začátku zimy se sotva batolil po čtyřech, ale teď – v polovině jara – chodil, běhal, a dokonce mluvil.

Ne že by byl nějaký lingvistický nadšenec, ale naučit se řeč vesničanů považoval za nezbytné pro přežití.

Hodně jedl a polovinu dne prospal, zbytek času trávil hrou se psy nebo jen tak zahloubaně posedával a prohlížel si okolí. Matka si o něj dělala starosti, ale chlapec prostě jen strádal energií. Rychlý růst ji spotřebovával ve velkém a spánek byl nejlepší lék na bolest natahovaných šlach a prodlužujících se kostí. Stejně neměl chuť hrát s dětmi jejich hloupoučké hry. Zprvce bylo jeho tělo příliš křehké, zadruhé musel přemýšlet a plánovat.

Z mlhy podvědomí se mu pozvolna vynořovaly vzpomínky. Z paměti už dokázal vydolovat obrázky místa, odkud pocházel, pomalu se mu skládal smysl cesty a již brzy si vzpomene, co tady vlastně hledá. Zatím to jen nejasně tušil.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se ho matka.

Chlapec zvedl hlavu a věnoval jí co nejmilejší úsměv. Utřel si přitom slinu na bradě. Zřejmě nějakou dobu jen tak civěl do prázdna a přemýšlel, což chlapci jeho věku obvykle nedělají.

„Nemáš hlad, Nalezený v kapradí?“

Uvědomil si, že mu opět kručí v břiše, a přikývl. *Nalezený v kapradí* nebylo špatné jméno, ale bylo jen dočasné. Na to pravé si zatím nevzpomínal.

„Jak se máš, kluku?“ zadunělo nad ním.

Chlapec zaklonil hlavu a zamžoural do jarního slunce. Tyčil se nad ním Kančí zub – nejsilnější muž sídliště. Člověk, který místo plahočení se na polodivokých políčkách trávil celé dny v lese a ostatním zpestřoval stravu divočinou.

„Koukni, co pro tebe mám.“ Muž si k chlapci přiklekl a po-dával mu maličkého koníka vyřezaného z kosti.

Ten muž ho měl skutečně rád. Částečně z vlastní vůle, částečně z vůle vázek, které neustále hlídkovaly v korunách stromů nebo pod slaměnými doškami. Chlapec usoudil, že by měl projevit radost, a tak se pro koníka nadšeně natáhl a s úsměvem s ním naznačoval běh.

„Jednou z něj bude velký lovec,“ prohodil Kančí zub k matce. Patrně se domníval, že když takhle rychle roste, musí z něj zákonitě vyrůst obrovitý chlap.

Nemohl tušit, že se dospělosti nedožije.

„Děkuju, Kančí zube,“ usmál se chlapeček nevinně a lovci dojetím zvlhly oči.

Byl sám, dceru prodal kupecké karavaně, dva synové a obě jeho ženy již zemřeli. Hodilo se to, chlapec ho ještě bude

potřebovat. Kančí zub vstal, a aby zakryl rozpaky, podrbal nejblížejšího psa po hlavě.

Také na psy dohlížely vážky. Každého, kdo by chtěl chlapci ublížit, by zvířata, která se prakticky nelišila od divokých vlků, roztrhala na kusy.

„Tak pojď, ty válečníku,“ zvedla ho matka a odnášela ho do Dlouhého domu.

Každý dům sdílelo několik spřízněných rodin, spalo se v patře pod slaměnou střechou, kam se lezlo po žebříku, dole stály ohrádky se zvířaty a otevřené ohniště. Dům byl neustále plný kouře, který nutil Leiho ke kašli. Napadlo ho, že plíce těch lidí musejí být jako uhl. Radši by spal pod otevřeným nebem, ale to mu pochopitelně nedovolili.

Díval se na široká záda odcházejícího lovce a říkal si, že společně brzy vyrazí na cestu. Času totiž nebylo nazbyt.

Najednou mu hlavou problesklo jedno slovo. Zachechtal se. „Copak je tu k smíchu?“ podivila se matka.

„Ale nic,“ smál se chlapec.

Až na to, že jsem si vzpomněl na jméno.

Lei!

Jmenuji se Lei!

13

ALI AARONSON

Toňa začleňovala do Impéria novou provincii Toskánsko a modernizovala starověkou společnost, Serena se připravovala na vylodění na Sicílii. Severus se dozvěděl, že se měl stát císařem, a definitivně se rozhodl, že buď svrhne augustu, nebo při té snaze zemře.

Aaronson si zatím užíval nejkrásnější jaro svého života. To letos nastoupilo mírumilovně a radostně, neprovázely ho žádné superbouře, které by se přihnaly od Atlantiku, nedocházelo ke dvacetistupňovým výkyvům teploty... Jednoduše se pomalu konstantně oteplovalo. Louky rozkvetly a lesy se rozezněly zpěvem ptáků. Jejich švitoření bylo na celém tom procesu asi nejkrásnější a Aaronson si pomyslel, že pokud skutečně existuje Věčná zahrada, musí vypadat jako pozemské věčné jaro.

Průzkumné mise ukázaly, že les obklopuje celou Ile-Defrance ve vzdálenosti od dvaceti do čtyřiceti kilometrů od města. Autdórské vesnice, které se v tomto okruhu nacházely, jsou stále na svých místech, avšak ty vzdálenější zmizely, nahrazeny širokými kmeny, neprostupnými močály, křovisky a padlými stromy. Kam až lesy sahají, nebylo známo, ale klidně mohly pokrývat zbytek Evropy.

Autdórové se rychle přizpůsobili, koneckonců jen díky schopnosti adaptovat se dokázali přežívat v nehostinném venkovním prostředí. Ale IleDefrance jako by se na ten zázrak snažila zapomenout. Napomáhala tomu cenzura, odvádění pozornosti a zavřené hranice. Dříve bývalo opouštění města nebezpečné a nepohodlné a ven se kromě hrstky obchodníků, dobrodruhů a prchajících zločinců nikdo nehrnul. Aaronson očekával, že to se teď změní, ale mýlil se.

Média ovládaná Parlamentem zcela ignorovala fakt, že venku jsou lesy a potoky, a naopak před šířením takových „lží“ varovala. Eminenti si vymysleli teroristickou sektu, která šíří hlouposti o bezpečném venkovním prostředí, protože chce... Aaronson vlastně moc nechápal, co údajní „teroristé“ chtějí, nicméně se rozjela nová vlna udávání, zatýkání a agenti tajné policie se v ulicích namnožili jako nový nebezpečný virus.

A eminenti mezitím otevřeli nový monstrózní aquapark, pořádali nové interaktivní soutěže s milionovými výhrami,

povolili fotbalová utkání, která kvůli nepokojům před několika lety zakázali. Středním kastám rozdávali kupony na certifikované drogy a do řetězcových bordelů, spodním kastám zase poukazy na jídlo, levnou pálenku a levné drogy. Továrny na jídlo patřící eminentům zvýšily produkci, díky čemuž klesla cena potravin na historické minimum. A jako zlatý hřeb vyhlásili slevy na léky proti rakovině.

V IleDeFrance nastal dotovaný ráj, tak proč se zajímat, co se stalo za jeho hranicemi? Nebo se pít po tom, proč došlo k uzavření některých liberálních škol nebo proč zmizelo pár pouličních kazatelů a nezávislých novinářů?

Parlament totiž nenápadně připomínal, že vládne nejen lidu, ale i elektřině. Fúzi sice ovládalo Bratrstvo Jádra, avšak jeho členové pocházeli výhradně z urozených rodin eminentů. Kdyby se tedy začal někdo bouřit, Parlament mohl uvrhnout vzpurné čtvrti do chladu a temnoty.

Šířit pravdu se odvažoval jediný muž – nejvyšší mediátor Velké Matky. Ohnivě kázal o neposkvrněnosti venkovního světa a o lásce Matky, která se nad námi konečně smilovala. Chrám života však býval během kázání poloprázdný. Tajná policie se sice neodvažovala vztáhnout ruku na samotného Papu, nicméně monitorovala účastníky mší. Pár z nich pak zmizelo beze stopy a na kázání chodilo stále méně lidí.

Přes to všechno se našli lidé ochotní město opustit. Většinou ti nejnuznější obyvatelé slumů. A jelikož ve slumech fakticky vládl Syndikát, Aaronson imigranty podporoval. I on totiž vedl svoji malou propagandu. Papa mu posílal spolehlivé kněze, kteří pak kázali v maličkých svatyních nebo přímo na ulicích slumů, kam četníci nechodili a kde měla životnost tajných policistů jepičí život. Sám Aaronson nechal šířit záběry nedotčené přírody, jež v některých (nikoli ve všech) obyvatelích slumů zažehly touhu po otevřeném prostoru.

Pašeráci Syndikátu pak vyváděli skupinky nových osadníků. Používali katakomby Metro a pašerácké tunely, které bývaly ulicemi pradávné Paříže. Aaronson si to pochopitelně nechával zaplatit, a když na to uprchlíci neměli, půjčoval jim. Nechtěl však ty lidi sedřít z kůže, a tak pod trestem smrti zakázal jakékoli jejich zneužívání. Představovali stavební kameny jeho budoucnosti.

S autdóry dohodl hranice území, která chtěl využívat, nebo je od nich rovnou vykoupil. Platil autdórům za stavbu vesnic, jež pak uprchlíkům pronajímal. Včlenit nové osadníky mezi stará autdórská hradiště nebylo snadné, ale takticky využíval sporů mezi jednotlivými klany a pomocí hrozeb, úplatků a slibů docílil relativně úspěšného osídlování. Občas sice docházelo k nedorozuměním a k nehodám, občas k nějakému tomu masovému zabíjení, ale jeho záměr se po krůčcích naplňoval. Většina autdórů si nakonec uvědomila, že je prospěšnější a bezpečnější s vesnicemi pod ochranou Syndikátu vycházet a obchodovat, a Aaronsonovo panství pomalu rostlo.

Ale proč tohle všechno vlastně dělal?

Ano, rozšiřoval své impérium i mimo hranice města, a hlavně mimo dosah Parlamentu, ale v IleDeFrance měl dominantní postavení a nic mu tam nechybělo. A zisky, které uprchlická vlna přinášela, hned reinvestoval, přičemž riziko, že mu Parlament vyhlásí otevřenou válku nebo že se ho nějaký sebevědomý kapitán pokusí svrhnout, neustále rostlo.

Tak proč tohle všechno?

Protože tohle byla budoucnost. Jeho budoucnost... A protože se mu venku zatraceně líbilo!

Krajinu od nepaměti křižovaly kupecké karavany. A protože byla Evropa vyprahlá a promrzlá, putovaly po souši řady

solárních povozů a dlouhé kolony živých nebo mechanických velbloudů. Když se vádí Seiny, které dosud naplňovaly jen sezónní superbouře, proměnilo v líně plynoucí mohutnou řeku, bylo otázkou času, kdy i po ní dorazí první kupci.

Jejich lodě se objevily v polovině května.

Spojenečtí autdórové z NieuwZuid monitorovali jejich proplutí ústím Seiny a obezřetný postup hlubokým hvozdem. Aaronson na ně počkal v otevřené krajině za hranicí lesa.

Připluly lidskou silou poháněné veslice s vyřezávanými hlavami draků na přídi. Na břeh vystoupili vousatí chlapi v drátěných košilích ozbrojení sekerami a dřevěnými štíty. Několik mužů však drželo neznámé, avšak bezpochyby střelné zbraně s dlouhými hlavními.

Vikingrové, jak mořeplavci sami sebe nazývali, však přišli obchodovat. Hned po vyloďení avizovali dobré úmysly – možná si uvědomili, že by proti palebné síle Aaronsonových lidí neměli šanci. Možná byli jen rádi, že konečně narazili na někoho, s kým mohli směnit zboží.

Aaronsona okamžitě akceptovali jako vůdce tohoto konce světa, roli možná sehrál i jeho zjev, který jim byl velice blízký.

Improvizované tržiště se na několik dní stalo největším obchodním centrem široko daleko. Aaronson s těmi lidmi trávil co nejvíce času a snažil se z nich vymámit, odkud jsou a co to mají za zbraně, jak vypadá zbytek světa...

Komunikace byla těžkopádná, čemuž nijak nepomáhalo množství vypité medoviny, bez níž si Vikingrové neuměli jednat představit. Nicméně tyto konkrétní Vikingrové se nazývali Nordmané a pocházeli z fjordů na severu. Palné zbraně ukořistili při nájezdu na anglické pobřeží a používají do nich brokové nábojnice. Aaronson měl za to, že fungují na prastarém principu střelného prachu. Také se dozvěděl, že Británie již není ostrovem, Průliv nahradily pláně protkané potoky

a řekami, a tak ho Nordmané museli překonat pěšky a lodě táhnout na lanech.

Líbili se mu. Kvůli jejich světlým vlasům a modrým očím mu připadalo, jako by se setkal s příbuznými. Nakoupil od nich kožešiny, medovinu a železné sekery a zaplatil barevnými látkami, plastovým nádobím a štíty z karboplastu, které měly větší odolnost než jejich dřevěné, a navíc byly lehčí a průhledné. Nordmané z nich byli naprosto unešení.

Pátého dne se do dočasného tržiště přišel posel. Aaronson byl právě uprostřed dalšího složitého vyjednávání podpořeného litry medoviny, a tak zprvu nechápal, co že mu to jeho člověk sděluje. „Jaký dav? Kam vtrhl?“

„Do chrámu života, šejku! Odvlekli Papu uprostřed kázání!“

Aaronson odložil roh s medovinou. „Maliku, nemáš vyprošovák?“ Na tohle by měl mít čistou hlavu.

„Předali ho Nesmrtelným!“ pokračoval posel. „Říká se, že bude proces.“

„Tak je to tady,“ zabručel VanHoid, když mu podával tabletku.

Aaronson ji zapil vodou. Nepochyboval, že dav byl koordinován tajnou policií.

Přijít to muselo, ale bylo ještě příliš brzo!

Aaronson sice měl plán na převzetí moci hrubě načrtnutý, ale netušil, jak bude fungovat v praxi. Zda se za něj skutečně postaví velitelé četníků, které celé roky uplácel. Zda se kapitáni slumů neotočí proti němu. A zda dokáže přesvědčit klany Hussainů a Nguyen-Berrietů, aby převrat posvětily...

Nestal jsem se obětí vlastní ctižádosti?

Posel se k němu naklonil a zašeptal: „Také mám zprávu od JeanPaula Hussaina, šejku. Máte se vrátit do města, prý se s vámi potřebuje setkat.“

Chce mě zlikvidovat, nebo mi vyjádřit důvěru?

Podíval se na Nordmany, kteří ten rozhovor se zájmem sledovali. Usmál se na ně: „Jste válečníci?“

Po chvilce gestikulování a překládání muži sedící proti němu prudce vstali a hrdě se bušili do prsou. Ano, jsou válečníci! Každého, kdo by to zpochybňoval, rozsekají na krmivo pro slepice!

Aaronson je nejprve musel ujistit, že o jejich odvaze nepochybuje, teprve pak mohl pokračovat: „Chci učinit spojenectví. Chci vašemu králi udělat nabídku.“

Opět dohadování a divoká gestikulace. Ani netušil, jestli nějakého krále mají.

Když Nordmané pochopili, radili se mezi sebou, nakonec přisvědčili, že budou jeho nabídku tlumočit králi. Aaronson alespoň měl ten dojem.

Dohodu, pokud to tedy byla dohoda, bylo opět nutné důsledně zapít.

Aaronson se s Hussainem sejde, ale už za ním nepůjde do Parlamentu. Riziko, že by se z něj nevrátil, bylo příliš vysoké. Setkají se na neutrálním území.

A pokud ještě někdy do Parlamentu vkročí, tak pouze jako dobyvatel.

14

LEI

éto bylo horké a suché. Toňa se pokoušela zvládnout epidemie, které sužovaly římská města, Serena s Téčkem osvobozovala Sicílii a Severus spřádal plány na palácový převrat.

Lei zatím rostl jako z vody.

Ostatní obyvatelé sídliště se na jeho adoptivní rodinu dívali skrz prsty a jeho nový otec ho za to začínal nenávidět.

Matka ho měla sice ráda jako vlastního, ale i ona se z něj cítila celá nesvá. Jediný, kdo ho bezvýhradně miloval, byl Kančí zub. A jeho lásku už ani vážky nemusely příliš podporovat.

Otec nakonec požádal radu starších o rozhodnutí, co má s tím cizokrajně vyhlížejícím dítětem, které rostlo třikrát rychleji než ostatní, vlastně dělat. Leiho se zastal Kančí zub. Rozhodnutí bylo velmi těsné, ale díky Zubově přímlově a enormní snaze všech vážek nakonec chlapec mohl zůstat.

Kančí zub ho brával do lesa. Lei již vypadal na tři roky, byl však vyzábělý a slabý. S politováním zjišťoval, že jeho plíce prostě nejsou s to zvládnout delší přesun a že svaly na nohou ho daleko neunesou, proto ho Kančí zub většinu cesty nesl na zádech. S tím vším počítal, vybavovaly se mu totiž vzpomínky, jak se připravoval na všechny možné eventuality svého pobytu na této verzi Země, přesto ho to značně iritovalo.

Kančí zub miloval les, miloval lov. Všemmu se ho snažil naučit. A chlapec byl učenlivý žák. Již uměl stopovat zvěř, věděl, které bobule a byliny jsou jedlé nebo hojivé, a které ho naopak můžou zabít. Lovec mu dokonce vyrobil maličký luk, Lei však nedokázal natáhnout tětívu.

Bylo odpoledne a kdesi v hloubi lesa bušil do kmene datel. Kančí zub nesl chlapce na zádech v kožené sedačce, již si k tomu účelu vyrobil. U pasu se mu houpal ulovený bažant.

Najednou se zarazil a zůstal zkoprněle stát.

Lei zpozorněl a přes Zubovo rameno upíral velké černé oči do zeleně. Nic neviděl, ale Kančí zub velmi tiše rozvazoval popruh držící sedačku a pouštěl ho na zem. S pohledem upřeným kamsi mezi stromy mu naznačil, ať se drží za ním.

Leimu se to nelíbilo. Kdyby Kančí zub viděl jelena, nevypadal by tak vyděšeně.

Pak se před nimi cosi pohnulo. Zvedl se veliký temný stín. Medvěd.

Zvíře se řítí přímo na ně.

„Utíkej!“ zařval Kančí zub a napřímil před sebe oštěp s obsidiánovým hrotem.

Sice tu byl od toho, aby za něj případně položil život, ale ne teď! Ne takhle!

Lei při pohledu na blížící se horu svalů nedokázal udržet svěrače a ucítil, jak mu stehna zalévá teplá moč.

„Zmiz!“ zařičel Zub, poklekl na jedno koleno a zapřel oštěp do země.

Jenže Lei se ani nehnul, místo toho se zoufale podíval do korun stromů.

Medvěd se zastavil dva metry od nich, opět se postavil na zadní. Byl to obrovitý kus, starý samec. Máchal před sebou předními tlapami s dlouhými drápy a zařval, až mu od tlamy odlétly sliny. Pak opět spadl na přední, až se otrásla země. Natahoval k nim hlavu s masivními lícními svaly a věřil.

„Až se na mě vrhne, utíkej,“ zopakoval Kančí zub a dál klečel, připravený na střet.

Lei by stejně daleko neutekl, znovu se podíval nahoru ke korunám a pak se postavil vedle lovce.

„Co to děláš?“ vyjevil se Zub.

„Nehýbej se,“ řekl tiše a natáhl před sebe hubenou ruku.

Medvěd opět zavěřil a udělal opatrný krok vpřed.

„Hlavně ho teď nebodni.“

Medvěd se natáhl k Leiho dlani a zhluboka zafrkal.

„Co se to děje?“ hlesl konsternovaně lovec, ale naštěstí se ani nepohnul.

Vlhký čumák vklouzl do dětské dlaně.

Pak zvíře udělalo něco naprosto neočekávaného. Obrovské tělo se svalilo na bok, až sebou Kančí zub úlekem trhnul. Lei k němu došel a začal ho oběma rukama drbat na prsou. Medvěd natáhl hlavu dozadu, přivřel oči a slastně zamručel.

„Ach, duchové lesa,“ zaskučel Kančí zub a v posvátné úctě padl i na druhé koleno.

Lei si na medvěda lehl a zabořil se do jeho huňatého kožichu. Drbal ho dlouhými tahy a šelma to komentovala souhlasným mručením.

Chlapec se otočil na vyjeveného Zuba a s dětskou nevinností se zeptal: „Můžu si ho nechat?“

Opět se podíval nahoru a konečně spatřil jednu z vážek, které medvěda zpracovávaly už nějakou chvíli předtím, než ho Kančí zub vůbec zahlédl.

15

JONATHAN NEVILLE

Výsadkový člun se blížil k pláži. Jonathan se nervózně ohlédl po *Triumphu*, který je dotáhl tak blízko břehu, jak jen mu to ponor dovolil. Za ním, na otevřeném moři, se rýsovala železná masa křižníku.

Námořníci v pravidelném rytmu zabírali vesly, příslušníci Královské námořní pěchoty drželi pušky v pohotovosti a sledovali břeh. Jonathan odmítl důstojnický post a cestoval pouze jako civilista. Přesto se na výpravu ozbrojil revolverem. Podvědomě si sáhl k boku, aby se ujistil, že v pouzdře skutečně je. Promočená košile se mu lepila na záda a slunce pražilo, v duchu si blahořečil, že si vzal slaměný klobouk.

O dno člunu zaskřípal písek a námořníci seskočili do vody, aby loď vytáhli na pláž. Pěchota zaujala obranné postavení.

Pobřeží Menorky zprvu vypadalo liduprázdňé, pak hlídky spatřily nápis na jednom ze svahů. Vyskládané kameny tvořily slovo *HELP*.

Jonathan přehodil přes bok člunu nohu s nepohyblivým kořenem a těžkopádně žuchl do písku. Několik vojáků se rozpačité odvrátilo. Jistě jim vrtá hlavou, proč se s nimi vyloduje

kripl. Odpověď byla nasnadě – měl akademický titul z historie (i když čestný), a navíc se vylodit chtěl. A komodor MacDonald, který flotile velel, bral jeho přání velmi seriózně. Koneckonců, Jonathan na expedici přispěl více než štědře.

Děla *Leviathanu* držela v záměru skály, jež se na úzkou zátoku tlačily z obou stran. Jejich vrcholy byly posety bílými domky. Nikde se nic nehýbalo, neobjevily se žádné jásající davy, které se chtěly nechat zachraňovat.

Předvoj tvořila námořní pěchota, za nimi kráčela skupinka civilistů – malý vědecký tým, který měl pomoci určit období.

Jenže to nebude lehké, říká si Jonathan. Leda by někdo z nás navštívil budoucnost.

Na pláži se povalovaly slunečníky, lehátka, barevná šlapadla. Vše se zdálo opuštěné před několika týdny. Spousty předmětů nedokázali vůbec identifikovat. Namáhavě se sehnul a vytáhl z písku lesklou černou destičku.

„Co to má být?“ zeptal se tiše Howard Carter, nejmladší člen výzkumného týmu.

Jonathan si s ním z celé posádky rozuměl nejlépe, částečně proto, že měli společnou vášeň pro historii. Howard vzal mezi prsty dráty zakončené kuličkami. „Nejsou to sluchátka?“

„A co bys chtěl poslouchat?“ zeptal se Jonathan. „Co by se mohlo do takové placičky vejít?“

„Samsung... Říká ti to něco?“

Zavrtěl hlavou. Znělo to asijsky.

Howard se sehnul pro další. „Na téhle je nakousnuté jablko...“ Hodil to do vaku k ostatním předmětům, které na pláži sbírali.

Ležely zde barevné lahvičky z vulkanizovaného kaučuku. Anglické nápisy oznamovaly, že se jedná o opalovací krémy s různým faktorem ochrany. Proč by někdo chodil na slunce a mazal se přitom krémem na ochranu proti jeho záření? Nebylo snad jednodušší schovat se pod slunečník?

Kam se však poděli všichni ti lidé z budoucnosti, kteří se zde podle všeho celé dny slunili a zároveň se báli, že se spálí?

Průzkumná jednotka opatrně prošla pláží směrem k městečku. Jonathanova hůl se bořila do písku a zmrzačenou nohou za sebou vyrýval brázdu. Pláž naštěstí navazovala na dlážděné náměstíčko obklopené malebnými domky, jejichž přízemí sloužila jako kavárny, hospůdky nebo obchody. Hlavními prodejními artikly byly míče, lehátka, nafukovací delfini nebo brýle pod vodu... vše vyrobené z tenkostěnné tvrzené pryže.

I když elektřina nefungovala, elektrifikován byl úplně každý dům, každá hospůdka a krámk, což bylo samo o sobě fascinující. Všechny vývěsní štíty nesly anglické nápisy. Znamenalo to, že se Baleáry staly součástí impéria?

Fenomén Přelomu doprovázely bouře, někde i tornáda. Větry trvající několik týdnů by jistě lehké slunečníky i markýzy odnesly, nemluvě o nafukovacím harampádí poskládaném na regálech. Někdo zde evidentně uklidil, a dokonce ještě nějakou dobu v poklidu žil. Náměstíčko bylo upravené a barevné, na každém rohu zahradní restaurace, na stolicích hrnečky, a v některých dokonce ještě káva.

Výsadek pokračoval do centra obce, která sloužila k jedinému účelu – k rekreaci a odpočinku. Škoda že je atmosféra tak napjatá a Jonathan se nedokáže plně soustředit na všechny detaily této futuristické lokality.

Místo toho se snažil, aby jeho hůl netřískala o dlažbu.

Námořní pěšáci v modrých uniformách kráčeli po obou stranách ulice, nervózně mířili do oken a do postranních uliček.

Začínaly se objevovat stopy, které naznačovaly překvapivý a rychlý přepad – sem tam překocené židle, převržená sklenice, dětský sandál ležící uprostřed ulice.

Přibývalo také rozbitého skla z výloh a vyražených dveří.

„Majore! Podívám se dovnitř,“ ukázal holí na dveře visící na posledním pantu.

Jeho a Howarda doprovázeli dva vojáci. Vkročili do stinné chodby. Námořníci s namířenými puškami procházeli pokojem. Interiér, jež už před nimi někdo důkladně prohledal, působil velmi stroze, téměř studeně. Zdálo se, že lidé v budoucnosti nestáli o žádné zdobné kudrlinky. Vše v tomto světě vypadalo jako na jedno použití – židle, postele, nádobí poházené po podlaze. V domě visel jediný obraz – neuvěřitelná patlanice, kterou by zvládlo nakreslit dítě.

Téměř v každé místnosti stála obdoba oněch záhadných černých destiček, avšak mnohonásobně větší. Obdélníkové desky s úhlopříčkou přes čtyřicet palců vypadaly jako černá zrcadla.

„K čemu to mohlo sloužit?“ zašeptal Howard. „Vedou z toho dráty.“

„V každé místnosti je to postavené na čestném místě,“ konstatoval stejně tiše Jonathan.

Proč šeptáme, krucinál?

„Mylorde!“ ozval se jeden z námořníků.

„Neříkejte mi mylorde, proboha...,“ začal Jonathan, ale když uviděl vojákovu sinalou tvář, zmlkl.

Šel směrem, kterým muž ukazoval. Na bílé stěně zahlédl rozmazaný krvavý otisk. Vešel do bělostné ložnice. Bělostné kromě postele – matrace byla nasáklá krví. Na madlech visely zbytky provazů, jimiž byla oběť přivázána.

„Kriste Ježíši,“ prohodil za jeho zády Howard.

Potom si Jonathan všiml krbu. Pomalu došel k ohništi a holí rozhrabal popel. Ležely v něm kosti, podle spodní čelisti nepochybně lidské. Namáhavě se sehnul a zvedl pažní kost. Ve zčernalém mase viděl jasně patrné otisky zubů.

„Jdeme pryč, pane,“ rozhodl místo něj jeden z námořníků a už se hnal k východu.

Na ulici se zatím vojáci přeskupili a vkleče drželi obranné pozice.

„Vracíme se, mylorde!“ vyštěkl major. „Roto, vpřed!“

Vojáci se rychlým tempem vraceli k pláži. Jonathan majorovi jen tak tak stačil. Při každém kroku hůl udeřila o dlažbu.

„Co se stalo?“

Důstojník píchl palcem za sebe: „Vidíte ty ptáky?“

Nad střechami kroužilo hejno. Někteří ptáci klesali mezi domy.

„Poslal jsem tam průzkum. Je tam malé náměstí, jsou na něm obyvatelé téhle vesnice.“

„Všichni?“

„Podle všeho jen muži a chlapci. Na hromadě vysoké šest stop, všichni nazí a bezhlaví.“ Major se podíval Jonathanovi do očí. „Někteří viseli přibíjí na stromech. Měli uřezané genitálie, vydloubané oči...“ Majorovi se zlomil hlas. „Bylo tam také ohniště,“ pokračoval tiše.

„A kosti,“ doplnil Jonathan.

„Ohlodané kosti!“

Výsadek se prohnal městečkem na pláž, kde u tří člunů postávali nervózní námořníci.

„Nalodit!“ zavelel major.

„Pohyb za námi!“ hlásili vojáci ze zadních řad.

Jonathan se ohlédl. V ulicích zahlédl stíny.

Práskl výstřel.

„Střílet jen na rozkaz!“ zařval major. „Civilové, druhá a třetí četa nalodit! První četa do palebné linie!“

První četa se okamžitě rozdělila na dvě družstva, první zakleklo, druhé se postavilo za ně. Jonathan se ploužil ke člunům. Cosi ho udeřilo do ramene. Pláž zasypal déšť oblázků. Jeden zasažený voják padl tváří do vody. Jeho druzi ho vytáhli do člunu. Další kámen trefil Jonathana do zad, až se zapotácel. Domorodci zřejmě používali praky.

„Pal!“

Následovala ohlušující salva.

Jonathan se brodil vodou, námořníci již připravovali vesla. Howard mu podával ruku, aby mu pomohl nastoupit.

„Pal!“

Stojatý horký vzduch roztrhla další salva.

„Kryjte se!“ zařval někdo.

Do zátoky padal mrak šípů. Jonathan mohl jen zatáhnout hlavu mezi ramena. Do člunu se zabodly dva šípy, jeden námořník bolestivě zařval.

Jonathan se konečně přehoupl přes bok lodi a podíval se na pláž.

První četa běžela ke člunům, zatímco ji jedno družstvo krylo palbou. Pak se zvedlo střílející družstvo, které kryli zase ostatní. Několik mužů již utrpělo zranění.

Z městečka se na ně valil dav, z něhož létalo kamení a šípy. Divoši byli téměř nazí, pomalovaní rudou a žlutou barvou. Salvy pěšáků je kosily jako žito, ale hrnuli se dál.

Major vystřelil světlici.

Na čluny i na pláž dopadaly další šípy. Jeden se zabodl do dna člunu sotva stopu od Jonathanovy nohy. Několik vojáků padlo na pláži. Byli zranění, ale přibíhající dav je ubil sekerami.

Námořníci již pálili nahodile.

Jonathan vytáhl revolver a do masy pestře pomalované kůže vystřelil celý bubínek. Muži táhli vodou zraněné kamarády.

Najednou domy na útesech explodovaly.

S nepatrným zpožděním se ozvalo zadunění děl. *Triumph* i *Leviathana* zahalil dým. Dopadla další salva a trosky domů se hroutily z útesů.

„Zaberte!“ hulákal major.

Vesla se nořila do vody a muži vytahovali poslední zraněné. Vojáci na zádi pálili do divochů brodících se vodou.

Konečně se palba mohla zaměřit i na pláž. Granáty dopadaly do natěsnaného davu a rozzuření vojáci to krvavé divadlo doprovázeli vzteklým řevem.

Čluny se probíjely vlnami k čekajícímu *Triumphu* a děla zatím drtila městečko.

Jonathan dopadl na sedátko a roztřeseně zasunul revolver do pouzdra. Na dně člunu se v krvavé vodě třpytily nábojnice.

Ted' už se o těch lidech nic nedozvíme, blesklo mu hlavou.

A s pohledem na dřiky šípů trčících ze dřeva přišla další otázka: *Jak se nám tohle mohlo stát?*

16

Z PTAČÍ PERSPEKTIVY

Poslední červencový týden roku 1 si bude Toňa dlouho pamatovat. Serena byla ukřižována, padly čtyři tisíce pretoriánů, Severus ovládl Palatin, a dokonce se dostal do Téčka. Avšak díky překvapivému protiútoku a bezpečnostní pojistce, kterou Serena před ukřižováním aktivovala, nakonec Toňa Severa v Téčku vystřídala.

Serena přežila, ale zůstala v kómatu.

A Toňa konečně přijala i poslední titul reprezentující její absolutní moc – *Caesar*. Stala se císařovnou.

Viktor po Bitvě bohů zůstal s neandertálci a rozhodl se využít svůj vestavený ochranný komplex – každého, kdo by je ohrožoval, zabije.

Lei rostl, sílil a pomalu si říkal, že čas uzrál k dalšímu kroku.

Britská flotila navštívila časově roztržštěnou Barcelonu a na místě Marseille objevila Massalii starověkých Iónů. Odtud Britové zamířili do toskánských přístavů.

A Aaronson vyjednával s Parlamentem o uvolnění hranic a svobody slova.

Léto se chýlilo ke konci, ale mezi Syndikátem a Parlamentem stále panovalo napětí.

Aaronson seděl na stoličce před jednou z krčem a prohlížel si své společníky. Oba vůdci mocných klanů, JeanPaul Hussain i Abdul Nguyen-Berrietz, se snažili tvářit sebevědomě, přitom však po očku sledovali okolí.

Protože Aaronson odmítal vstoupit do Parlamentu, jednání vždy probíhala na neutrálním území ve středních patrech, každá následující schůzka pak o něco hlouběji. A dnes je poprvé pozval přímo na hranici slumů. To, že souhlasili, napovídalo, že o jednání skutečně stojí.

Tohle bylo dno pyramidy a zdejší dlažba pamatovala ještě podrážky dávných Pařížanů. Osm staletí staré domy, které obklopovaly náměstíčko Louvre, nesly tíhu města nad sebou, a proto jejich prastaré skořápky vyplňoval expanzivní beton. Ve zkamenělých bublinách se valil z oken a dveří, ale některými vchody se skutečně dalo vejít do malých hospůdek a krámků. Zdejší strop nevydával příjemnou imitaci denního světla jako stropy ve vyšších patrech, ale nažloutlou záři místy přerušenou černými úseky mrtvých panelů.

Kolem jejich stolku se prohnala partička bosých děcek, která se nějak dostala přes kordony, a na dvojici eminentů křikla jakousi vulgaritu.

„Sem už mě znovu nedostanete, Aaronsoně,“ zabručel Nguyen-Berrietz. „Myslel jsem, že tato území máte pod kontrolou.“

„Mám,“ ukázal na svou obří podobiznu na protější zdi. „Také to křičeli na vás, ne na mě.“

Za normálních okolností náměstíčko pulzovalo životem, nyní však byly jeho čtyři vchody uzavřené. Dva obsadily Brigády Syndikátu, dva Nesmrtelní.

„Prý jste venku zkompletoval svoje malé království,“ prohodil Hussain s pohledem upřeným na korunu vytetovanou na jeho krku.

„Prý jste mučili Papu,“ nadhodil Aaronson.

Nguyen-Berrietz se předklonil a zabodl pohled do Aaronsona. „Nejvyšší mediátor dobrovolně uznal, že pochybil. Na náměstí Věže se veřejně omluvil za šíření bludů a abdikoval!“

„A na jeho místo nastoupila loutka Parlamentu,“ dokončil Aaronson. „Mí lidé projev Papy viděli, prý se pohyboval dosti prkenně. Jako by měl bolesti.“

„Už jen to, že s vámi mluvím, je hluboko pod mou úroveň, Aaronson,“ zavrčel Nguyen-Berrietz. „Stačí lusknout prsty a nahradíme i vás. Snad si nemyslíte, že jste něčím výjimečný.“

Aaronson na něj klidně hleděl.

„Spolupráce přece byla vždy oboustranně prospěšná,“ snažil se o mírnější tón Hussain. „Ale popravdě řečeno, vaše vzrůstající moc některé eminenty znepokojuje. Padly už návrhy na vojenskou intervenci. My dva jsme vlastně vaši poslední zastánci.“

„Kdybyste si mysleli, že můžete do slumů jen tak vtrhnout, už byste to udělali.“

Co si Aaronson pamatuje, slumy se neustále pohybovaly na hranici vzpoury, ale dokud shora přicházely potravinové dávky a elektřina, lid se nebouřil.

Pozitivní roli také hrála čistota drog, relativní bezpečnost v ulicích a jistý druh práva. Všechny tři aspekty se v posledních deseti letech, kdy Syndikátu vládl Aaronson, výrazně zlepšily.

Když Aaronson vyhladil drobné výrobce, nastolil standardy v produkci drog. Stále zůstávaly návykové, ale ne o moc víc než třeba cukr nebo kořalka. Potřeboval pravidelné a spokojené odběratele, nikoli zákazníci, kteří umírají na předávkování nebo kvůli abstrakcím pobíhají po ulicích s mačetou v ruce. Díky kvalitě tak získal odběr i ve vyšších kastách a nakonec dosáhl i legalizace několika značek drog. A tihle dva na distribuci pochopitelně profitovali.

„Nesmrtelní mají lepší zbraně i výcvik než vaše Brigády,“ vedl si dál svou Nguyen-Berrietz. „Ale máte pravdu, boj by byl zbytečně riskantní. Stačí, že se blíží zima.“

Tohle byla jeho největší slabina – vypnutí proudu ve slumech. Pro výstrahu by to stačilo jen v několika sekcích. Největší postrach od nepaměti představovaly temné, prochládlé koridory.

„Výpadek v Boulogne minulý týden mělo být varování?“ zeptal se Aaronson.

Nguyen-Berrietz nasadil arogantní výraz: „Bratrstvo Jádra vyměňovalo nějaké součástky.“

Aaronson si uvědomil, že vše musí vyřešit ještě do příchodu zimy.

„Příteli,“ ozval se Hussain. „Chtějí vám zmrazit účty. Já vás zatím chráním, ale nedokážu to věčně.“

Banky sice patřily středním kastám, hlavně proto, aby střední třída, která roztáčela ekonomiku státu, měla dojem, že má alespoň něco pod kontrolou, ale bankéři pochopitelně poslouchali své největší klienty – eminenty. Aaronson však nebyl tak hloupý, aby si veškerý majetek ukládal do bank. Investoval do podílů v lihovarech, přes třetí osobu vlastnil největší řetězec bordelů, měl podíly v zásilkových službách a recyklačních závodech; v tajných trezorech na dně pyramidy ležely rezervy zlata. Syndikát pod jeho vedením zbohatl víc, než eminenti vůbec tušili.

„Tak jaké nové návrhy jste přinesli?“

„Nové?“ předstíral údiv Hussain. „Nové žádné. Parlament stále trvá na tom, abyste přestal vyvádět lidi přes hranice, abyste vrátil všechny utečence a abyste zastavil tu propagandu o světě venku. Vaše letáky se objevují už i na náměstí Věže!“

„A já stále trvám na tom, aby kolonie venku dostaly autonomní status. A aby byla opět obnovena svoboda slova,“ opáčil klidně Aaronson. V útrokách však pocítil záchvěv nervozity, právě překračoval jakousi hranici, zpoza které není návratu.

Nguyen-Berrietz se zatvářil nasupeně, Hussain nešťastně.

„Proč to děláte? Proč se snažíte změnit z gangstera v revolucionáře? Dobře víte, že na tohle Parlament nepřistoupí. Území, která venku zabíráte, patří státu.“

„O tom by se naši právníci mohli přít celé dekády. Sice se traduje, že autdórové žijí na území státu s jeho tichým souhlasem, ale neexistuje pro to jediný důkaz. Moji právníci naopak našli dokumenty dokazující, že hranice města končí u přechodových komor.“ Aaronson se naléhavě předklonil, opět cítil, že se ho zmocňuje ona posedlost svobodou. „Vy jste tam nebyl, JeanPaule. Je to zázrak!“

„Dnes jsme se viděli naposledy,“ řekl Nguyen-Berrietz. „Ještě to promyslete, ale moc času už vám nezbývá.“ Zvedl se a odkráčel.

„Nezaplatil jste za pivo!“ křikl za ním Aaronson. Pak se podíval Hussainovi do očí: „Parlament od začátku nepřišel s žádným protinávhrhem, s žádným kompromisem. Stále dokola opakujete ta samá ultimáta! Přesvědčte je, JeanPaule. Venku je naše budoucnost, ne tady. Pyramida vymírá, dobře to víte. Za sto let z ní zbude jen prázdná slupka.“

Zvedl se i Hussain. „Dělal jsem, co jsem mohl, Ali. Obávám se, že vypukne násilí, zemřou tisíce lidí. A vy je budete mít na svědomí. Sbohem, přáteli.“

Lei prchal z vesnice. Ne že by většina jejích obyvatel jeho odchod pozitivně nekvitovala, ale chystal se s ním odejít i Kančí zub.

Patro v Dlouhém domě tvořila svázaná kulatina. Lei seděl vedle spících adoptivních rodičů a s očima dokořán naslouchal zvukům noci. Jedna z vázek se držela u stropu a prohlubovala spánek muže a ženy. Ostatní poletovaly nad sídlištěm jako letka válečných dronů. Kdyby přece jen vypukl poplach a někdo by se mu pokoušel v odchodu bránit, do boje by se pustili všichni psi a proutěnou bránou by se probil medvěd, který neustále hlídkoval v bezpečné vzdálenosti. Nastal by masakr. Možná by to tak bylo jednodušší, ale Lei cítil cosi jako svědomí. Ti lidé mu nic zlého neudělali a smrt si nezasloužili.

Otevřely se dveře a obdélník zalitý měsíčním světlem vyplnila statná Zubova postava. Tiše jako šelma se přikradl pod žebřík. Jedna koza v ohrádce zafrkala, Leiho adoptivní otec zachrápal, jinak bylo ticho.

Kančí zub kývl ke dveřím – můžou vyrazit.

Leiho zaplavila touha rozloučit se s matkou, dotknout se jí. To ona ho našla v kapradí a všem navzdory mu dala domov. Je jedno, že jí zpočátku pomáhaly vážky. Cítil, že by ho měla ráda i bez nich.

Bylo mu do breku. Možná se mu po ní bude stýskat... Vše to byly emoce, které produkovalo jeho dětské tělo a s nimiž si jeho tři staletí stará mysl nedokázala poradit. Trochu ho děsilo, co by prožíval v pubertě. Ještě že se jí nedožije.

Tiše slezl žebřík, vyplížili se před Dlouhý dům a zavřeli za sebou dveře. Kančí zub si přes ramena přehodil vaky

se zásobami svázané lýkovým provazem. Musejí postupovat rychle a na lov v prvních dnech nebude čas.

Lovec se rozhlédl po tiché vesnici zalité měsíčním světlem. V levém oku měl silný tik, pravý koutek úst mu nekontrolovatelně cukal. Nechtěl odcházet. Měl toho podivínského chlapce se zvláštníma mandlovýma očima rád, ale v téhle vesnici vyrostl, a i když mu děti i manželky již zemřely, měl tu přátele.

Ano, vždy byl trochu dobrodružná povaha.

Ale zmizet nadobro?

Lei ho zatahal za kožený kabátec. Kančí zub se podíval do jeho černých očí, které měly tak zvláštní tvar.

Přece ho nenechá odejít samotného!

Nad jeho hlavou kroužily dvě vážky a mozek mu bombardovaly částicemi neutrin, které rozbíjely rovnováhu mezi limbickým systémem a prefrontální kůrou a doslova mu vnucovaly vlastní myšlenky. Boj to byl urputný. Kdyby se lovec nepodrobil, znamenalo by to hrozné zdržení.

Kančí zub nakonec přikývl, jako by přijal nevyhnutelné, i když nijak příjemné rozhodnutí.

Když došli k vratům v proutěné palisádě, oba se nervózně rozhlíželi. Zub hledal muže, který měl dnešní noc držet stráž. Lei doufal, že nikde neuvidí jeho tělo. Nebo třeba krev.

Ale psi odvedli dobrou práci, muže tiše zabili a rovnou odklidili. Dokonce ocasy zametli stopy po vláčeném těle. Kančí zub se na nic neptal, tiše zvedl závoru a otevřel vrata zavěšená na kožených pantech. Zavřel za nimi, za opasek si zastrčil těžkou bronzovou sekeru, na druhé straně mu již visel toulec se šípy. Pak popadl luk a oštěp s obsidiánovým ostrím a společně vyrazili. Ze tmy se ozvalo šustění podrostu – medvěd s nimi srovnal krok.

Vydali se jihozápadním směrem, kde se před patnácti měsíci Leimu cosi ztratilo. Měl značné zpoždění, ale rychleji to

prostě nešlo. Avšak pokud tam najde to, co očekával, nemělo by zpoždění hrát roli.

A pokud to tam nebude? No, pak asi všechno tohle utrpení podstoupil úplně zbytečně.

19

JONATHAN NEVILLE

Během plavby přes Janovský záliv se minuli s plachetnicí, kterou námořní důstojníci jednoznačně zařadili před napoleonské války. Pisa si prošla něčím ošklivým – strážní věže v přístavišti byly pobořené a z vody trčely stěžně potopených lodí. Nejvíce je však překvapilo, že je uvítal římský místodržící.

Lingvista výpravy Blackwood ho představil jako toskánského proprétora Larcia Lepidia.

Všeobecně se očekávalo, že při pohledu na obří železný křížník padne na kolena a Brity bude považovat za bohy, jenže velká loď vymykající se všem představám starověkých Římanů na něj valný dojem neudělala. Na krátké zdvořilostní schůzce je vyzval, aby zakotvili v Římě, kde je čeká císař.

Jonathan měl sice dojem, že zaslechl slovo *Imperatrix*, což by znamenalo císařovnu, avšak nikdy v historii žena Římu nevládla, a tak tomu nevěnoval pozornost. Více ho zaráželo, jak mohli starověcí Římané ovládnout Toskánsko z osmnáctého století.

O den později už flotila kotvila na dohled Ostie a Jonathan dalekohledem pozoroval stavební ruch na břehu. Zdálo se, že Římané přístav teprve budují.

Naproti jim vyrazil člun. Legionář na jeho palubě instruoval komodora MacDonalda, že jsou v Římě vítáni a císařovna

(teď už to nemohla být náhoda) jim poskytne odpovídající ubytování a později i audienci. Nesmějí si s sebou však brát střelné zbraně. Ani tento voják před nimi nepadl na zadek zbožnou úctou.

Naopak Britové byli z autoritativního vystupování Římanů v šoku.

„Uvědomují si vůbec, že bych z toho jejich Říma mohl udělat britskou kolonii?“ bručel nevěřičně MacDonald.

Komodor postupoval po krvavém fiasku na Baleárách opatrně, a tak vyslal na průzkum jen čtyři členy námořní pěchoty, hlásit se měli z mola každý den v poledne. Dobrovolně se k nim přidali Jonathan s Howardem Carterem.

Jakmile jejich člun přirazil ke břehu, vršilo se jedno překvapení na druhé.

Vojáci námořní pěchoty pochopitelně ignorovali zákaz a přivezli si pušky i revolvery. Jaký to šok, když na ně hlídka legionářů namířila sice prapodivné, ale bez nejmenší pochyby střelné zbraně. Měli na sobě brnění ze vzájemně se překrývajících plátů železa, známé z Trajánova sloupu, nicméně na očích úzké sluneční brýle a v rukách pušky s dlouhými zásobníky.

Když Britové odložili zbraně, centurion jim pokynul, ať laskavě nastoupí do... inu, ano... do omnibusu.

Bylo to velké, železné, celé boky to mělo prosklené a na kolech pneumatiky, tak co jiného to mohlo být? Designem se to podobalo dvoupatrovým motorovým omnibusům, které od minulého roku křižují londýnské ulice.

„Už jsi v tom někdy jel?“ zeptal se tiše Howard.

„Jen v malém automobilu,“ přiznal Jonathan. „Lord Cavendish si loni koupil Daimlera.“

Vstoupili do velkorysého interiéru a usadili se, dveře se samy zavřely. Legionář usedl na přední sedadlo, ale za volant se posadil civilista, oděný do moderních kalhot a tílka. Omnibus se neslyšně rozjel.

Silnice byla nepochybně starořímská – nová a mnohem hladší než kostrbaté vykopávky Via Appia, které viděl. Jonathan se snažil zaslechnout vrčení motoru a klapání ventilů, v kabině však vládlo přízračné ticho. Omnibus předjížděl nosítka s početným doprovodem, dvoukoláky tažené osly a mulami, a spoustu pěších. Řidič klel a troubil a pocestní mu vraceli vulgární posunky.

Zastavili u městské brány zasazené do masivního starověkého opevnění. Předběhli frontu a nechali se prořezávat. Námořníci byli rádi, že jsou z omnibusu venku, a ani neprotestovali. Předstoupil důstojník, který se představil jako tribun pretoriánské gardy jménem Adventus. Ukáže jim ubytování a bude jejich průvodcem. Alespoň tolik Jonathan pochytil.

Každý dostal papírovou kartičku opatřenou pečetí, kde stálo, že jsou svobodní cizinci s povolením k pobytu. Pokud Jonathan věděl, Římané moderní papír neznali.

Společně se vnořili do živoucích ulic starověkého Říma a Jonathan si připadal jako v Jiříkově vidění.

Prekvapilo ho množství barev. Malované fasády, sloupy, a dokonce i sochy! Ulicemi rachotily povozy se zbožím a topným dřevem a jejich vozkové hulákali, ať lidé uhnou. Dlažbu silnic sice pokrýval hnůj, stejně jako v Londýně, chodilo se však po čistých vyvýšených chodnících. Většinu budov tvořily až pětipatrové nájemní domy, v jejichž spodních patrech byly do ulice otevřené obchody a taverny, kde v pultech bublaly voňavé pokrmy. Nad střechami domů se táhly akvadukty. Všude fontány a kašny s pramenitou vodou. A také záležitost, kterou by mohl Londýn závidět – množství veřejných záchodků napojených na kanalizaci.

Zdaleka ne všechny domy však byly obydlené, mnohé měly zářivé fasády a nové rudé tašky, jiné byly zchátralé, s prázdnými okny a propadlou střechou. Jako kdyby se Řím zotavoval

z nedávné katastrofy. Anebo jako by se opuštěné město znovu zabydlovalo...

Britové svým zjevem budili zájem, ale zdaleka ne takový, jaký by Jonathan očekával. Možná zde byli na cizince zvyklí. Jonathan měl základní latinské vzdělání a pokoušel se s důstojníkem konverzovat. Ne že by tribun Adventus nebyl hovorný, ale jeho latině se téměř nedalo rozumět. A tak se domlouvali spíše heslovitě a posunky.

Provedl je kolem ohromujícího průčelí Cirku Maximu, jež Jonathan znal jen jako údolí s roztroušenými ruinami, minuli mramorové sloupy císařských koníren a prošli obloukem tříúrovňového Claudiova akvaduktu.

„To musí být Palatin,“ ukazoval Jonathan na budovy tyčící se nad ulici po levé straně.

„Mons Palatinus!“ usmíval se Adventus. „Ibi habitat divina Imperatrix nostra!“

„Imperatrix?“ ujišťoval se Howard.

Dostalo se jim ujištění, že ano. *Císařovna*. Žena-bohyně, která vládne Římu.

Šestici Britů ubytoval v pohodlně zařízeném dvoupatrovém domě. Hned u vchodu visel železný zduřelý pyj opatřený křídly. Námořníci do něj s chechotem cvrnkali, což vyvolalo na tribunově tváři znechucený výraz. Dům disponoval útulnými pokoji, otevřenou zahradou s jezírkem, do něhož stékala voda z okolních střech, a dokonce bohatě zdobenou koupelnou s tekoucí vodou. O jejich pohodlí se budou starat sloužící. Nebo možná otroci, v tom Jonathan neměl jasno.

Pokusil se s tribunem domluvit datum audience, ale pokud to pochopil správně, to bude teprve upřesněno. Nejdřív musí proběhnout cosi jako trest nebo potupa. Jonathan netušil, o co se jedná, ale stane se to zítra v poledne na Schodech hanby.

Přestože měl koleno v jednom ohni, nehodlal se nečinně povalovat na kanapi. S Howardem vyrazili do ulic

a čtveřice námořních pěšáků je s otráveným výrazem následovala.

Žasli nad Forem Romanem a císařskými fóry. To Trajáno-vo bylo podle všeho přebudováno na moderní nemocnici. Fascinovaně obcházel věky nedotčený amfiteátr, vedle něhož pořád ještě stál ohromující bronzový kolos, který dal nakonec aréně jméno Koloseum. Navštívili Kapitol s impozantním Jupiterovým chrámem, kde musel námořníky instruovat, ať se chovají jako v kostele, jinak si to všichni šeredně odskáčou.

Chrám byl zasvěcen samotnému vládci bohů, jeho manželce Juno a dceři Minervě. A tady se pozastavili u bronzové desky zářící novotou.

„Dokážeš to přeložit?“ zeptal se Jonathan Howarda.

„Když mluví, skoro jim nerozumím, ale psanou latinu zvládnou.“ Zadíval se na desku a nahlas četl: „Lidé prolévali krev, ztratili ctnost a podlehli nenasytlosti. Proto se Matka Země Gaia udobřila se svým vnukem Jupiterem. Vládce Bohů poslal na Zemi dceru Minervu zosobněnou božskou císařovnou Antonii. Gaia vyslala Titána, aby ji chránil. Společně pak navrátí lidem mravnost.“

„Titán bude zřejmě nějaká metafora, ale je neobvyklé, že ona císařovna má pouze jedno jméno.“

„Všechno je na ní neobvyklé. Ta žena, pokud vůbec existuje, je záhada sama.“

Cestou domů se zastavili pod Konstantinovým obloukem. Císařovo jméno však bylo nahrazeno Antoniíným.

„Co se tam píše, mylorde?“ chtěl vědět jeden z námořníků.

„Že je postaven na počest císařovny Antonie, která zachránila Řím před křesťanskými vojsky a rozšířila Impérium o Toskánsko.“

Muži si vyměnili tázavé pohledy.

Howard nakonec pokrčil rameny: „No, alespoň už víme, jak Římané přišli k Toskánsku.“

Řím začínal žít s prvním denním světlem a Brity probudil rachot kár, které svážely na trhy čerstvé ryby, pečivo a zeleninu. Dopoledne jeden námořník vyrazil k Ostii, aby pomocí praporků signalizoval, že jsou všichni v pořádku. Věčné město hučelo jako úl, ulice byly plnější než včera. Podél úpatí Kapitolu už nyní postávaly celé zástupy.

Jonathan se od sloužících pokoušel zjistit, co přesně se bude dít, a dospěl k závěru, že pravděpodobně nějaká veřejná poprava. Zpočátku se odmítal takové barbarské podívané účastnit, ale v rychlopalné řeči služebných, které nijak nebdaly na to, že jim sotva rozumí, zaslechl jméno Septimius Severus.

Že by toto byl Řím císaře Severa a ona záhadná *Imperatrix* byla jeho vlivná choť?

„Imperator Severus?“ ujišťoval se Jonathan.

To služebné upřímně rozesmálo. Dobromyslně mu to vysvětlovaly, brebtaly cosi jako: *Kdepak císař! Císařovnou je milosrdná Antonia! Severus je přece damnatus maiestatis!*

„Mám dojem, že nás považují za tulpase,“ podotkl Howard.

„Neznamená *damnatus maiestatis* vlastizrádce?“ otázal se Jonathan.

A aby té záhadě přišli na kloub, vyrazili do ulic. Už hodinu před exekucí byly přeplněné lidmi, dav se jako houstnoucí řeka valil na Forum Romanum.

Britové se nechali unést až k úpatí chrámu Concordie v severní části Fora Romana, kde beznadějně uvízli. Římané obsadili schody chrámu, z něhož se do Jonathanových dob dochovaly pouhé tři sloupy. Dav si předával nahnilou zeleninu a k Jonathanovi doputovala smrdutá hlávka zelí. S díky ji poslal dál. Čekání si lidé zpříjemňovali zpěvem, občas se davem rozléhal hlas nějakého komika, který

bavil okolí. Lidé štěbetali Vergiliovým jazykem a vzrušeně se přeli.

Jonathan se snažil ulevit pravé noze, ale i kdyby se chtěl vrátit, už neměl šanci.

Pak se rozezněly fanfáry. Dlouhé hlasité tóny, jež se odrážely od vznešených chrámů. Odkudsi zleva přicházel nadšenný ryk.

Sáhl do svrchníku a vyndal malý dalekohled. Zaměřil se na uličku mezi Kapitolem a Saturnovým chrámem. I ten znal jen jako řadu několika sloupů, nyní tu však stál v celé své nádheře a bránil mu ve výhledu.

Nakonec se na cestě vedoucí nahoru k Jupiterovu chrámu vynořilo čelo průvodu. Vedli ho liktoři třímající svazek prutů se sekerou, který symbolizoval císařskou moc. Objevili se pretoriáni s mocnými chocholy na přilbách. A za nimi konečně *ona*.

„Vidím ji!“ informoval Howarda.

Stoupala pomalu a důstojně, po cestě se za ní táhl purpurový plášť. Vlasy jí sice zakrýval lehký závoj, bavila se však s mužem po své pravici a Jonathan občas zahlédl její profil. Potom se průvod stočil za roh Vespasiánova chrámu a žena mu zmizela z dohledu.

Římané okolo jásali a freneticky volali její jméno. Jonathan to naprosto nechápal. Ženy měly v antickém světě zcela podřízenou roli, tak jak ji mohli na trůnu akceptovat? Ano, bývala období velmi vlivných manželek nebo matek císařů, ale žádná nikdy nevládla takto oficiálně.

Lidé ukazovali k nebi. Nad Forem Romanem kroužil orel a to nadělení pod sebou komentoval pronikavým křikem.

Římané k němu vzpínali ruce a se smíchem ho zdravili. Nepochybně ho považovali za božské znamení.

O pár minut později se nálada změnila. Zleva se znovu šířily výkřiky, tentokrát však nenávisti a odporu.

Jonathan opět pozvedl dalekohled. Cestu si razili pretořiáni s pozvednutými štíty. V jejich středu jela kára tažená oslem, na níž stál muž ubohého vzezření. Byl vyhublý, oblečen pouze do špinavé tuniky ke kolenům. Bledý, potlučený, se zanedbaným plnovousem.

Když kára vyjela na Forum Romanum, zasypaly ji odpadky. Létalo to ze všech stran, lid nadával a bučel. Průvod hanby zastavil pod Vespasiánovým chrámem a vojáci pod palbou shnilé zeleniny stáhli muže z povozu. Postrkovali ho kolem schodiště chrámu Concordie a v jeden okamžik odsouzenec procházel sotva deset yardů od Jonathana.

„Myslíš, že je to Septimius Severus?“ vykřikl do hluku Howard.

Jonathan odmítl plýtvat silami na křik, a tak jen pokrčil rameny, odpověděl mu však tlustý Říman, který byl mezi ty dva vklíněný: *Ano, to je ten zrádný Severus!* – nebo něco v tom smyslu.

Muže dokopali ke strmému schodišti, odsouzenec se vydal vzhůru a zmizel jim z dohledu.

Chvilí se nic nedělo, zřejmě trvalo, než se doplahočil nahoru. Pak zazněl ženský hlas, patrně císařovnin, načež se ozval hlas muže – dost možná odsouzence žádajícího milost. Ať už říkal cokoli, dav hrubě nesouhlasil.

Nastalo napjaté ticho, aby o okamžik později Řím propukl v burácivý jásot.

„Řekl bych, že je po něm, mylorde,“ podělil se o myšlenku jeden z vojáků námořní pěchoty.

Skutečně. Ze schodiště se skutálela hlava. Dav se jí zmocnil a přehazoval si ji jako trofej. O pár minut později už to lidskou hlavu moc nepřipomínalo.

„Pěkní barbaři!“ utrousil námořník.

A my se od nich lišíme? posteskl si Jonathan, když pomyslel na internační tábory se zuboženými Búry.

Ještě chvíli se jásalo a provolávala se sláva, a nakonec se dav začal rozpouštět.

Domů už se Jonathan doslova vlekl. Bolest mu z kolene vystřelovala až do kyčle a dlaň měl od hole otlačenou.

Čekal tam na něj vzkaz od tribuna Adventa – zítra ve tři hodiny se mají dostavit na audienci. Do přístavu okamžitě vyrazili námořníci, aby předali zprávu lodím.

20

TOŇA

Prochází nočním palácem a snaží se určit, odkud přichází to pískání. Jde popaměti, je tma a velkými okny dopadá jen matné měsíční světlo.

Konečně. Našla okno, v němž zeje malá dírka. Vzduch, který dírkou uniká, píská jako stará konvice.

„Zkus se soustředit,“ slyší Serenin hlas.

Otáčí se. Serena visí na trámu přímo nad jejich postelí. Tváří se netečně, jako kdyby její paty nebyly probité hřeby.

„Na co?“ chtěla vědět Toňa.

„Na ni,“ kývne Serena kamsi do tmy.

Stojí tam asi desetiletá holčička.

„Výborně!“ září Toňa. „S tebou jsem chtěla mluvit!“

„To já s tebou taky,“ posteskuje si holčička. „O co myslíš, že se celou dobu snažím.“

Toňa se zamračí. „Co tím myslíš?“

„Soustřeď se!“ zaslechne znovu.

Na polštáři leží Severova hlava.

„Dopadl jsi hůř než já, ty sráči!“ Serena na něj vypustí táhlou slinu.

Severovy oči se podívají vzhůru. Vyplázne na ni jazyk a z úst mu přitom vyteče krev.

Vtom sklo okna vyletí ven v záplavě malých střepů a s Toňou to smýkne. Okno ji nasává jako díra v trupu kosmické lodi.

Proletí ven a udeří se přitom o rám.

„Musíš ho najít...“, slyší za sebou křik holčičky.

A Toňa padá a padá, jak už se tak ve snech padává...

Probudil ji tvrdý náraz.

V první vteřině si skutečně myslela, že dopadla dolů na dlažbu Fora Romana.

Posadila se na podlaze, zády se opřela o bok postele a podvědomě si sáhla na žebra. Při skutečném pádu z Palatinu si je zlomila, ale žebra jí díky nanobotům rychle srostla.

Noční košili měla propocenou a škrábalo ji v krku.

Křičela jsem?

„Císařovno?“ ozval se za dveřmi pretorián.

Ano, křičela...

„Jsem v pořádku,“ odpověděla zavřeným dveřím.

Xiphias by žádné ohledy nebral, ten by dveře vyrazil. Jenže Xiphias byl mrtvý. I Hilarius byl mrtvý. A Serena... ta nebyla mrtvá, ale rozhodně ani živá.

Svívalo a Řím se probouzel.

Lehké zaťukání na dveře. Dovnitř nakoukla Dorisia, její vrchní komorná.

„Ave, domino,“ usmála se.

Roztáhla závěsy a na stůl postavila solární lucernu dovezenou ze Sicílie. Toňu napadlo, zda ještě někdy bude spát tak dlouho, aby vůbec mělo smysl závěsy zatahovat. Hodiny na nočním stolku ukazovaly půl šesté. Spala čtyři hodiny.

Do ložnice už se nahrnuly ostatní dívky. Všechny bývalé otrokyně, z moderního pohledu teenagerky, přesto byly některé již vdané. Většinou za pretoriány, kteří sloužili v paláci.

Zastesklo se jí po Narcisse, kterou Dorisia nahradila.

Narcissa byla také mrtvá.

Severe, ty hajzle! Nadělal jsi tu takovou paseku, a ještě máš tu drzost strašit mě ve snech! Vztek té myšlenky ji paradoxně uklidnil.

Posadila se a nechala dívky, aby na ní začaly pracovat. Nařasené šaty, složitý účes, make-up... Děvčata štěbetala a jedno přes druhé vyprávěla nejnovější palácové drby. Smích byl možná trochu nucený, ale Toňa oceňovala jejich snahu. Když Severus obsadil palác, hledal Těčko. A personál paláce při té snaze nechal bít a mučit.

Martyriem si prošel i Falco, který se zastavil ve dveřích: „Měla by ses nasnídat, má paní. Čeká tě dlouhý den.“

Sice se stále opíral o berlu, ale zlomené koleno se rychle hojilo. Sehnat pro něj nanoboty obohacenou krev dalo práci, protože Falco měl minoritní krevní skupinu AB. Doby, kdy Toňa měla v domě krevní banku v podobě Neffiho, byly také pryč.

Nanoboti dokázali hodně, ale zázraky ne. Serena díky nim možná přežila, zůstala však v kómatu. A ani Neffimu nová varlata nenarostla.

Rozednilo se. Toňa vyšla z ložnice, Falco jí opakoval dopolední program: „Po salutaci tě jako první čeká lakedaimónský král.“

Když spartská delegace před několika dny dorazila, Toňu to vyvedlo z míry méně, než by čekala.

Už jsme tu měli nacisty, islamisty, tak proč ne i Spartány? napadlo ji.

„Po něm předstoupí vyslanec Východního Říma,“ pokračoval Falco.

Řeční obyvatelé Konstantinopole sami sebe nazývali Římané. Moderní terminologií to byli Byzantinci, jenže pojmenování Byzanc vzniklo až stovky let po pádu Konstantinopole.

Čili podle nich budou Římané oni, podle nás zase my. A domluva v latině bude zajímavý chaos.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Impérium***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.